

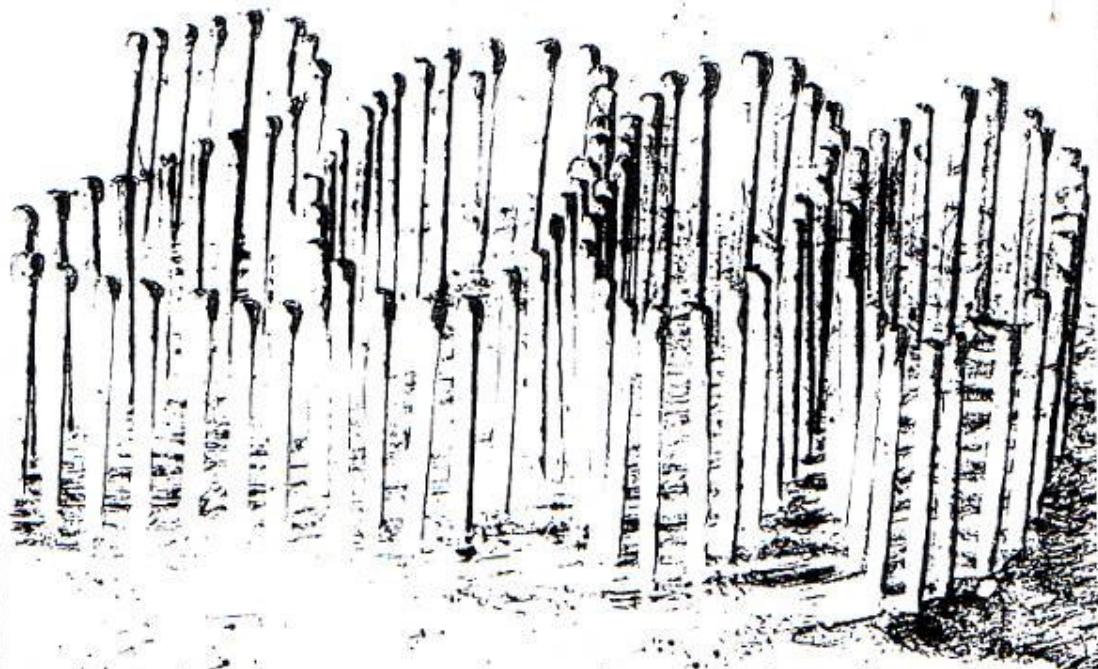
ARTist

LIST UČENIKA
I PROFESORA
ŠKOLE LIKOVNIH
UMJETNOSTI U SPLITU

BROJ 19
PROSINAC 1999.
LIST IZLAZI DVA PUTA GODIŠNJE

CIJENA 5 KUNA

ČESTIT BOŽIĆ
I SRETNA
NOVA GODINA

IZDAVAČ:

Škola likovnih mjetnosti

ADRESA:

21000 Split, Fausta Vrančića 17

TEL./FAKS:

021/365-039 i 315-499

ODBOR LISTA:

profesori Jasenka Splivalo,
Aleksandra Dužević, Nikola
Skokandić i Mladen Bilankov
(predsjednik)

UREDNIŠTVO:

Nina Podrug (2. r. kiparstva),
Maša Ivanić (3. r. industrijskog
dizajna), Tonći Bulić (3. r.
fotografije), Rafaela Dražić (4. r.
grafike), Mario Leko (4. r.
industrijskog dizajna)

GLAVNA UREDNICA:

prof. Vanja Škrabica

NASLOVNICA:

Mia Roknić (1.a) i Tihana
Mandušić (4. r. fotografije)

LEKTORICA:

prof. Kristina Kruščić

GRAFIČKA OBRADA:

Kristina Divić i

Vinka Marinković

(obje iz 3. r. grafike)

Rješenjem Ministarstva prosvjete
i športa br. 532-03-1/7-94-2 od
31. listopada 1994. ARTLIST je
osloboden plaćanja poreza na
promet.

Preminuo je utemeljitelj predsjednik Hrvatske

Predsjednik Republike Hrvatske dr. Franjo Tuđman preminuo je 10. prosinca 1999. Bio je utemeljitelj i prvi predsjednik neovisne i demokratske Hrvatske. Na svom vizonarskom putu voden je idejama starčevičanskog povijesnog državnog prava, radićevskog općećovječanskog republikanizma i zavnohovskog prava hrvatskog naroda na samoopredjeljenje.

S Tuđmanom smo proveli referendum i proglašili neovisnost, donijeli prvi demokratski ustav, proveli prve višestranačke izbore... S njim smo dijelili vjeru u "Tigrove" i slavnu 4. brigadu u teškom Domovinskom ratu, s njim smo oplakivali Vukovar i Škabrnju...

No zajedno smo se radovali onom "Oba, oba su pala...", veselili se "Vlaku slobode" i hrvatskim zastavama pred zgradama UN – a i Vijeća Europe. Kako smo se tek veselili onima na obali Dunava i Kninskoj tvrdavi! Ovaj general i povjesničar, domoljub, vojskovođa i državnik ostavio je neizbrisiv trag u našoj povijesti jer je prvi put ujedinio hrvatski narod i vratio mu ponos.

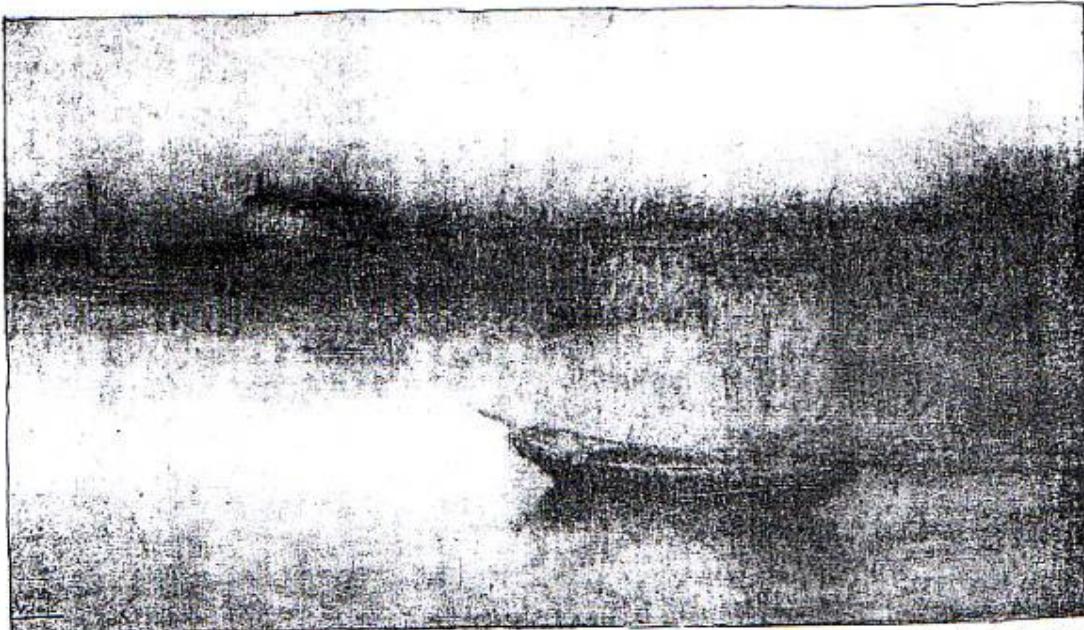
Hrvatska je dočekala odlazak svog prvog predsjednika samosvijesna, jedinstvena i jaka. Uređena demokratski iznutra, a suverena prema susjedima, može krenuti u rješavanje drugih zadaća. Ali je sada na tom putu lakše: Imamo svoju Hrvatsku.

dr. Franjo Tuđman,
i prvi
Republike

Slikar sfumata

U ovoj rubrici prisjećamo se ljudi i događaja koji su ostavili trag u kulturi i umjetnosti našega grada. Ovaj put govorimo o slikaru Emanuelu Vidoviću.

Emanuel Vidović: Predvečerje

Branka Punda, 1. b

Emanuel Vidović se rodio 24. prosinca 1870. godine u Splitu. Već je kao sedamnaestogodišnjak upisao Akademiju u Veneciji. Školovanje prekida nakon treće godine i počinje slikati u Veneciji, Chioggiji, Milanu i drugim mjestima. Tada nastaju njegove mnogobrojne vedute kanala, motivi iz ribarskih naselja i venecijanskih laguna, koloristički snažni krajolici i lirske sutorne ugodaji.

U Milatu je upoznao G. Segantinija pod čijim utjecajem stvara u prvoj fazi svoje karijere. Povremeno usvaja *Stil 1900* i tehniku divizionizma.

Nakon povratka u rodni grad, Vidović se bavio karikaturom (objavljuje u listu "Duje Balavač"). U Splitu je našao krug umjetnika koji su stvarali pod utjecajem moderne, a budući je bio udaljen od europskih kulturnih trendova i umjetničkih dogadanja, stvara uglavnom prepusten sebi i svom talentu. Neko vrijeme radio je i kao profesor u Obrtničkoj školi (školi iz koje je nastala naša škola). Intezivno je radio u osnivanju udruge "Medulić".

Emanuel Vidović izradio je brojne skice i studije impresioniran Splitom i njegovom slikovitom okolicom. Na platnu skice dobijaju svima nam poznato vidovićevsko raspoloženje, teško, magleno i polumračno, naglašavajući spiritualnost i sjetu. Vrlo su dojmljive slike starih kuća, duboki sutori, sjetni ugodaji. Vremenom atmosfera njegovih slika postaje sve tamnija, mračnija, tmurnija ... sve manje optimistična, ali i dalje je prisutna likovna snaga i osebnost.

U jesen 1930. Vidović privremeno boravi i stvara u Trogiru, ali se stalno vraća u rodni grad gdje radi mrtve prirode sa stariim urama, dječjim igračkama, cvijećem... Slika polumračne interijere, intimu svoje sobe sa slikama, knjigama i skulpturama.

Iako je često svoje radove uništavao, nakon njegove smrti (umro je 1953.) ostao je ipak velik broj ulja, gvaševa, akvarela i crteža, niz izvrsnih karikatura. Nažalost njegov mu se rodni grad još nije odužio izgradnjom galerije u koju bi svo to bilo dostoje predstavljene.

BAŠTINA

UNESCO I SPLIT: Palače u Palači

Povodom 20. obljetnice upisa povijesne jezgre grada Splita s Dioklecijanovom palačom u UNESCO-vu listu svjetske baštine organizirano je u Splitu tijekom studenog niz zanimljivih dogadanja. Nabrojimo neke od njih: postava "Štandarca", izložba *Mostovi Seine*, filatelička izložba na temu baštine i izložba fotografija na temu *Dioklecijanova palača*.

Ideja je potekla od prof. Jasenke Splivalo, koordinatorice UNESCO-vog projekta *Mladi u promicanju i zaštiti svjetske baštine*, koja je u ova događanja uključila mlade iz nekoliko škola (Prva i Druga gimnazija, O.Š. Lučac, O.Š. Don Lovre Katić, Šolin, S.Š. Ivan Lucić, Trogir i pridružena Škola likovnih umjetnosti).

Učenici iz naše škole fotografirali su grad. Nabrojimo ih: Elena Mišković, Karla Miloš, Nino Strmotić, Barbara Delić, Ana-Marija Trevižan, Amalka Palčok, Zorana Balov, Maja Grubišić & Irena Mihić, Marija Pavić, Milan Stanić, Duje Botteri, Mia Ross, Davor Matinić, Marina Baletić, Daja Vušković, Branka Ivelja, Ante Čepić, Tanja Bradarić, Ana Marin, Andro Račić, Ana Grubišić.

Prof. Jasenka Splivalo sa "rimljanimi" prilikom otvaranja izložbe "palač u palači"

Toni Šljaka, Ante Terze i Ivana Bašić.

Mnogi su učenici "glumili" Rimljane pri otvaranju izložbe i na svečanoj sjednici Gradskog vijeća u Podrumima. "Rimljani" su bili: Stipe Kodžoman, Maja Grubišić, Mirela Šimić, Jelena Lijić, Irena Mihić, Amalka Palčok, Jelena Žure, Zorana Balov, Alma Hodžić, Dajana Jerčić, Ivana Kristić, Danijel Grubišić, Kristina Černigoj, Ana Marija Trevižan, Irena Mustapić, Ruža Žilić, Jelena Zokić, Katja Marketić, Tamara Bjelokosić, Tomislav Ćubelić, Jurica Marinković, Nives Labrović, Branka Ivelja, Julija Skopljanač, Jelena Zdravković, Vesna Dužević, Ljubomir Mateljan, Paulina Burić, Ana Doljanin, Vicko Jakovčević, Katarina Petković, Ivana Žuljević, Melita Ljilja, Jelena Grbić, Ines Vidović, Ida Marić, Maja Mirošević, Sunčica Fradelić, Vera Sovulj, Ivana Bosnić i Ružica Drlić.

Valja na kraju napomenuti da se ova izložba nakon Splita seli u norveški grad Inderoy, odnosno u tamošnju školu u kojoj se učenici obrazuju za dramu, ples i glumu.

Sunčica Fradelić, 4. r. slikarstva, ovako je sve komentirala:

3.11.1999. u MKC na promociji plakata *Palače u Palači*, prof. Jasenka Splivalo, bili smo svjedoci kako se s minimalnim sredstvima, ali uz snažnu volju i kreativno druženje, mogu ostvariti rezultati na koje se svi učenici s pravom ponose.

Vjerujem da ovaj projekt буди svijest o važnosti kulturne baštine grada Splita te da će mlađim generacijama biti poticaj da u bliskoj budućnosti ulože više snage kako bi se ovi živi spomenici sačuvali.

Preporučujem knjigu...

Francuski književnici i likovna kritika

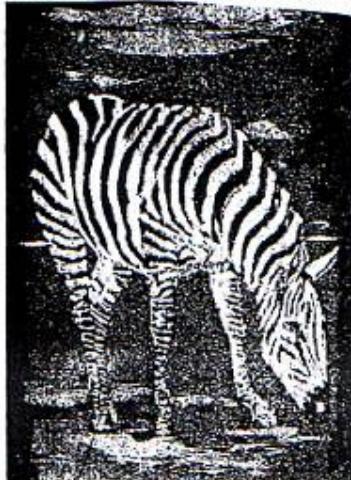
Povodom Mjeseca knjige zamolili smo prof. Vanju Škrobicu da preporuči jednu knjigu iz školske

Autorica: Durda Šinko-Depierris
Izdavač: Matica Hrvatska,
Split, 1988.

Francuski književnik Paul Valery jednom je rekao: "Likovna kritika je književna vrsta koja sažima ili proširuje, izoštire ili sređuje, te pokušava uskladiti sve riječi koje nam padaju na um pred umjetničkim fenomenima." Ovim se otrilike vodila Durda Šinko - Depierris, autorka knjige koju preporučujem. U likovnu kritiku ona ubraja prikaze izložbi, estetiku, povijesti djela, osvrte o umjetnicima ili ono što oni pišu o sebi. Vodena tom idejom i definicijom, ona je u ovoj knjizi predstavila nekoliko francuskih autora koji su se, uz književnost, bavili još i likovnom kritikom.

U prvom redu autorica se bavi Denisom Diderotom, filozofom i književnikom, koautorem *Enciklopedije*, kojega mnogi drže inicijatorom francuske likovne kritike. U nastavku autorica "obraduje" likovnog kritičara Theopfila Gautiera (1811.-1872.) koji je pridonio da se javnosti nametnu djela militantnog romantizma. Poznata je njegova intrigantna izjava: "Lijepo je doista ono što ničemu ne služi; sve što je korisno ružno je jer je izraz neke potrebe, a čovjekove potrebe su proste i odvratne kao što mu je jedna i beskraino sitna priroda."

Durda Šinko - Depierris, autorka knjige koju preporučujem, iznosi i nekoliko misli iz likovnih kritika Eugena Fromentina (1820.-1876.) i Charlesa Baudelairea (1821.-1867.) kojeg mnogi drže jednim od najvećih francuskih likovnih kritičara. Baudelaire je karijeru likovnog kritičara započeo

Pinija Bulić, 3. r. grafičke otvaranjem *Salona 1845*. Po njegovom sudu, najbolja kritika je ona koja je "(...) zanimljiva i pjesnička; ne ona hladna i algebarska, koja pod izgovorom da sve objašnjava, nema ni mržnje ni ljubavi i rado se lišava svake vrste temperamenta; već (...) ona koja će biti slika razmišljanja od inteligentnog i senzibilnog duha".

I romanopisac Emile Zola (1840.-1902.) započeo je svoju spisateljsku karijeru baš kao likovni kritičar. Paul Cezanne mu je bio veliki prijatelj, a poznavao je i družio se i s Renoirom, Monetom, Manetom itd. Zola je bio veliki polemičar, siguran u sebe i beskompromisan, što je vidljivo u njegovim zbirkama *Moje mržnje* i *Moj Salon*. Zola je definirao umjetničko djelo kao kutak stvaralaštva viden kroz jedan temperament. Priznaje da nas umjetnost uvijek usavršava zadovoljavajući naš duh, a ne propovijedajući i obraćajući se razumu. Za njega je kritičar sličan liječniku koji se nagnje nad svakim djelom, nad svakim

čovjekom... "Kritičar prihvaca različite škole, prihvaca ih kao prirodne i mužne činjenice (...). Jednom riječi, on nema idealu, savršenog djela koje mu služi kao opće mjerilo po kojem mjeri sve ostalo. Vjeruje u neprestano stvaralaštvo ljudskog genija, uvjeren je da je djelo plod jednog pojedinca i jednog doba (...)."

Zanimljivo je i poglavje koje je autorica Durda Šinko - Depierris posvetila Guillaumu Apollinaire (1880. - 1918.), prijatelju mnogih umjetnika. Guillam je pisao o Picasso ("Picasso proučava predmet kao što kirurg proučava truplo."). Braqueu ("...svaka njegova slika spomenik je naporu kakvog još nitko prije njega nije pokušao.") i drugima. Tvrđio je da futurizam nije ništa drugo do talijansko oponašanje dvije francuske slikarske škole: fovista i kubista.

Potretno je reći i nekoliko riječi o autorici koju predstavljam. Durda Šinko - Depierris je poznata prevoditeljica i likovna kritičarka, autorka više od 120 radova, suradnica brojnih časopisa. Prema njenom sudu, moderna likovna kritika danas korespondira s društvenim znanostima, poglavito s povješću, sociologijom, psihanalizom, lingvistikom itd. Zato mislim da će ova knjiga biti zanimljiva svima onima koji dobro poznaju povijest, književnost i povijest likovnih umjetnosti.

Medu povjesničarima umjetnosti, likovnim kritičarima i drugima postoji dvojba: Nosi li likovna kritika isključivo novinarsko obilježje ili je ona i umjetnost? Možda ćete, nakon čitanja ove knjige, vašu dvojbu riješiti.

Knjige, knjige...

Novi (stručni) naslovi u školskoj knjižnici

Arsena Vuković, 2. r. grafičke

Prigodom manifestacije *Mjesec knjige* potražila sam u školskoj knjižnici nove stručne naslove. Evo što sam odabrala za vas:

1. *Miroslav Kraljević, Živko Čule*, Prosvjeta Zagreb, 1992.
2. *Slikarske tehnike*, Ante Vuksan, Obrazovni centar za primijenjenu umjetnost i dizajn, Zagreb, 1990.
3. *Kandinski*, Belach O'Meill, Mozaik knjiga, Zagreb, 1995.
4. *Osnove likovnog jezika i likovne tehnike*, Marijan Jakubin, Institut za pedagoška istraživanja, Zagreb, 1990.
5. *Susreti: likovne kritike*, Guido Quien, Matica hrvatska, Split, 1997.
6. *Minijatura*, Andelko Badurina, Zagreb, 1983.
7. *Sve o fotografiji u boji*, A. Bailey i A. Holloway, Miladost, Zagreb, 1979.
8. *Klee*, Linda Doerser, Mozaik knjiga, Zagreb, 1996.
9. *Rubens*, Robert Keith, Grafički zavod, Zagreb, 1978.
10. *Massaccio*, Paolo Valponi, Rezzoli Editori, Milano, 1968.
11. *Marko Stupar*, Galerija Barlier, Motovun, 1989.
12. *Story of Art*, Ariane Ruskin, Pantheon Books, New York, 1964.

Nabavljen je još nekoliko kataloga sa samostalnih (Gorki Žitvela, Zdenko Rus, Giorgio Morandi, Anton Cetin, Joško Eterović...) i skupnih izložbi (14. međunarodno trijekale fotografije, 22. salon mladih u Zagrebu...). Knjižnica je obogaćena i desecima uvezenih starih fotografskih časopisa koje je darovala prof. Marica Butina, katalozima izložbi iz Muzeja grada i donacijom knjiga Matice Hrvatske i Književnog kruga.

Paolo Farčić, 3. r. grafičke

INTERNET informacije, adrese...

Adrese fotografskih galerija:
www.zonazero.com/defallit.html
www.finemagazine.com

Adrese škola i instituta:
www.nyip.com
www.gammaphoto.com

Izložbe u Hrvatskoj:
<http://www.artolus.hr/index2.html>.

Adresarij članova HDLU-a:
<http://www.artplus.hr/hdlu/>

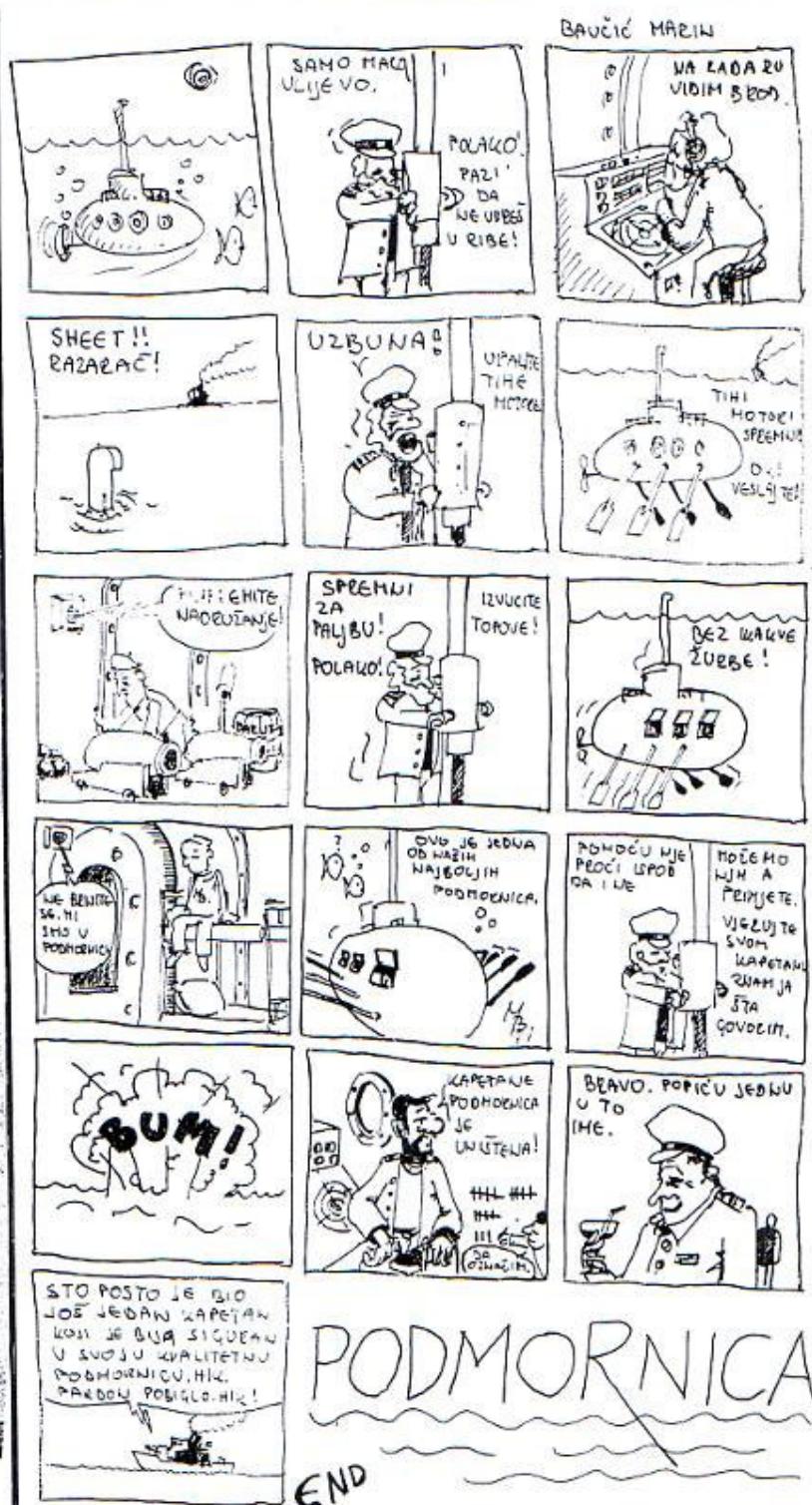
ART 2000

Ivana Budimir Bekan,
3. r. industrije

Nina Perić,
3. r. industrije

PODMORNICA

END

Pisali smo školsku zadaću

Cvrčak Nije prah 20000

Margita Komenda, 1. a

Ležim na dnu mora.

Ne dišem, a živim. Dubina me ljubi mokrim, modrim usnama.

Ne mogu više. Param rukama prozirno plavetnilo dok od sreće uplakane ribe ližu moju sol.

Već ga osjećam na sebi, taj žuti kamen kojega ne mogu pogledati u oči.

Lijepo je disati. Trčim po beskrajnoj zelenoj livadi. Gazim cvijeće i plešem indijanski ples ispod nevidljive kiše - a glazbu ne čujem. Stabilma se divim dok mi se sunceokreti klanjaju jer ja sam, kao i oni, dio ove ljepote, ovoga čuda prirode.

Ja sam samo dvorjanka na ovom zemaljskom dvoru koja uživa kao slap kad udara o kamen.

Ja mogu sve!

Jer ja sam Majka nerodenog djeteta, a moja majka meni je dala najukusniju naranču - ŽIVOT, taj nebeski dar, da svojim prstima naslikam sliku koja će ukrasiti svijet.

Ja živim za svijet jer ja sam život.

Siniša Restović,
4. r. grafike

Odabrala prof. Marica Butina

draže od samih bombona. Učini mi se da strui kroz moje tabane, mojim žilama, glavom, cijelim tijelom, a ja odjednom počinjem rasti. Od čega? Blata, njegove topline ili nečeg dosad nepoznatog? Grlo se steglo, glava žarila, a čitavim tijelom prolazila topla lagodnost. Zemlja me grli, voljela, ljubila. Nisam se mogla maknuti od uzbudenosti i zbuđenosti. Bilo je to nešto nedokučivo.

Vratim se na mjesto s kojega sam malo prije, ili tko zna kad davno, stupila na cestu. U blatu sam i sada vidjela dvije nožice. Vidjela sam jasno svoje noge daleko od sebe na cesti. Tada mi sine: to je moj broj Zemlje, a ne moje stope. Pozorno ga promatram: da, bio je to on. Noge su taman stale u njega, nigdje ne žulja; miluje me. U tome trenutku bila sam velika kao nitko, kao ja mnogo godina kasnije ...

Od tada nikad nisam išla bosa po blatu ljetnog pljuska. Pitaš me zašto?

Ne znam. Možda zato što odavno nisi rekao: "Velim te."

A imati svoj broj na Zemlji i imati tebe, velike su stvari za jednu klinku i za jednu staricu.

Antonija Žilić,
3. r. grafike

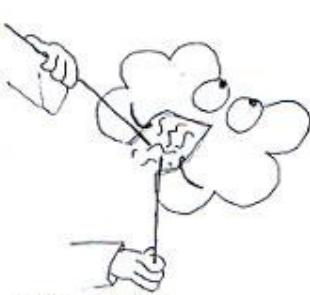
**ART
ZOO**

BRAIN LIFE

Sonja Gašperov, 3. r. slikarstva

DEAD BRAIN

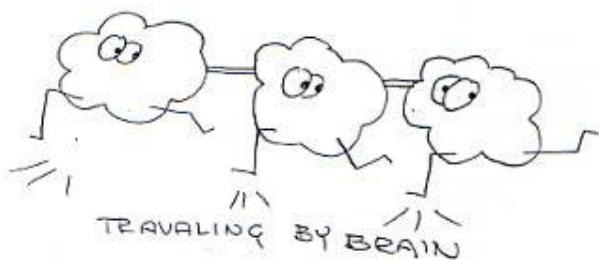
OPEN BRAIN

BRAIN WASHING

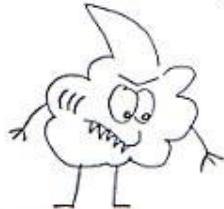
BRAIN DOING

TRAVELING BY BRAIN

BRAIN IN THE

- SHARKY BRAIN

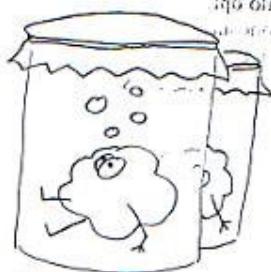
MADE IN BRAIN

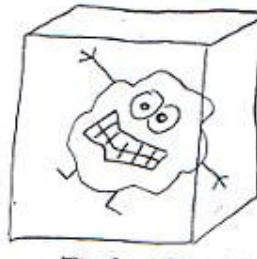
BRAIN FRANKENSTEIN

BROKEN BRAIN

RENT - A - BRAIN

FROZEN BRAIN

CLINTON & RONALD BRAIN

Nulla diessine linea

Proporcija. Zlatni rez.

Nina Podrug, 2. r. kiparstva

Proporcija je jedan od kompozicijskih elemenata. Ima više definicija za proporciju, od onih objektivnih i jednostranih koje kažu da je proporcija odnos veličina, do onih malo složenijih i apstraktnijih definicija koje kažu da je proporcija likovni osjećaj za psihičke i materijalne omjere u arhitekturi, slikarstvu i kiparstvu te da ima ulogu regulatora psihičkih i fizičkih likovnih elemenata.

Kad govorimo o proporciji, govorimo o razmjeru, a to je odnos više veličina. Razmjer se može zasnivati na omjeru samo dviju veličina. Postoje dvije vrste proporcija. Direktna proporcionalnost znači da kad jedna veličina raste, raste i druga. Suprotno tome je obrnuta proporcionalnost – kad jedna veličina pada, druga raste.

Pravila o proporciji nalazimo još u staroj Grčkoj gdje su se idealne proporce ljudskog tijela smatrale one kada je omjer glave naspram tijela iznosio 1:6 ili 1:7.

Zasebne oblike proporcija nalazimo u slikarstvu, kiparstvu i arhitekturi, tako da bi definicija proporcionalnosti u slikarstvu glasila: imati slaha za omjere ravnog i ovalnog u tijeku erte, za visinu i širinu ploha, za gradiranje svjetla u chiaroscuru ili za visinu svjetla u tonskom slikarstvu. Proporcionalnost u arhitekturi i kiparstvu odnosi se na odnose oblika, puninu i suplinu, uzdignutost i ulegnutost, odnos svjetla i sjene, statičnosti i dinamičnosti. Jednostavno rečeno, temelj proporcionalnosti je prirodna realnost likova, odnosno oblika.

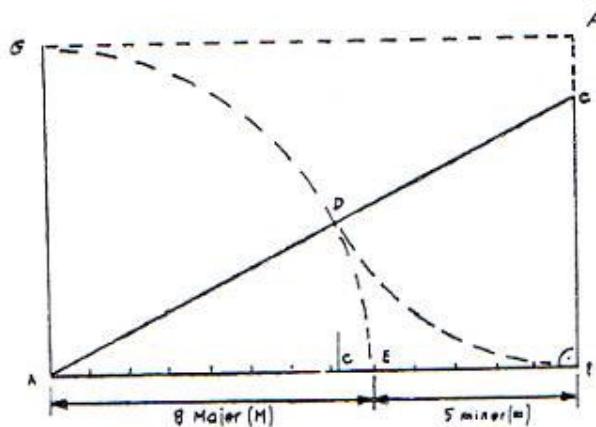
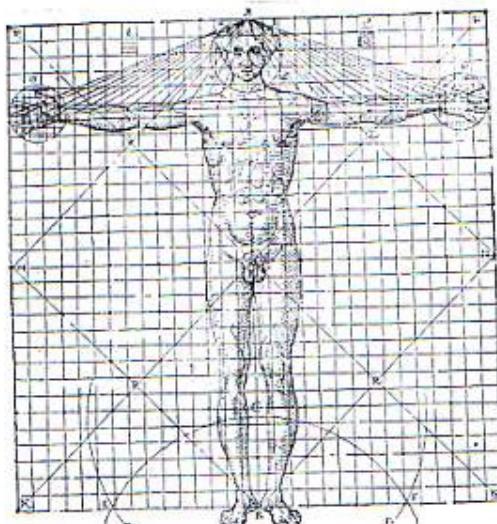
Uz proporcionalnost se javlja i disproportionalnost, a to je kada se neki dijelovi ističu, odudaraju od skladnog prirodnog odnosa.

Proporcija utječe na opći karakter oblika, tako da možemo govoriti o "vitkim" i "zdepastim" oblicima.

Idealnim proporcionalnim odnosom oblika u slikarstvu, kiparstvu ili arhitekturi smatra se zlatni rez. To je odnos veličina gdje se manji dio (minor) odnosi prema većem dijelu (major) kao major prema cijelini. Tu govorimo o razmjeru. Taj odnos je otprilike 2:3 i 3:5.

Za zlatni rez važan je slijed Fibonaci brojeva. Prvih dvanaest su: 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144. Oni na jednostavan način pokazuju da broj koji slijedi jest samo zbroj dvaju prethodnih brojeva. Ako se proizvoljno iz niza izvade tri broja

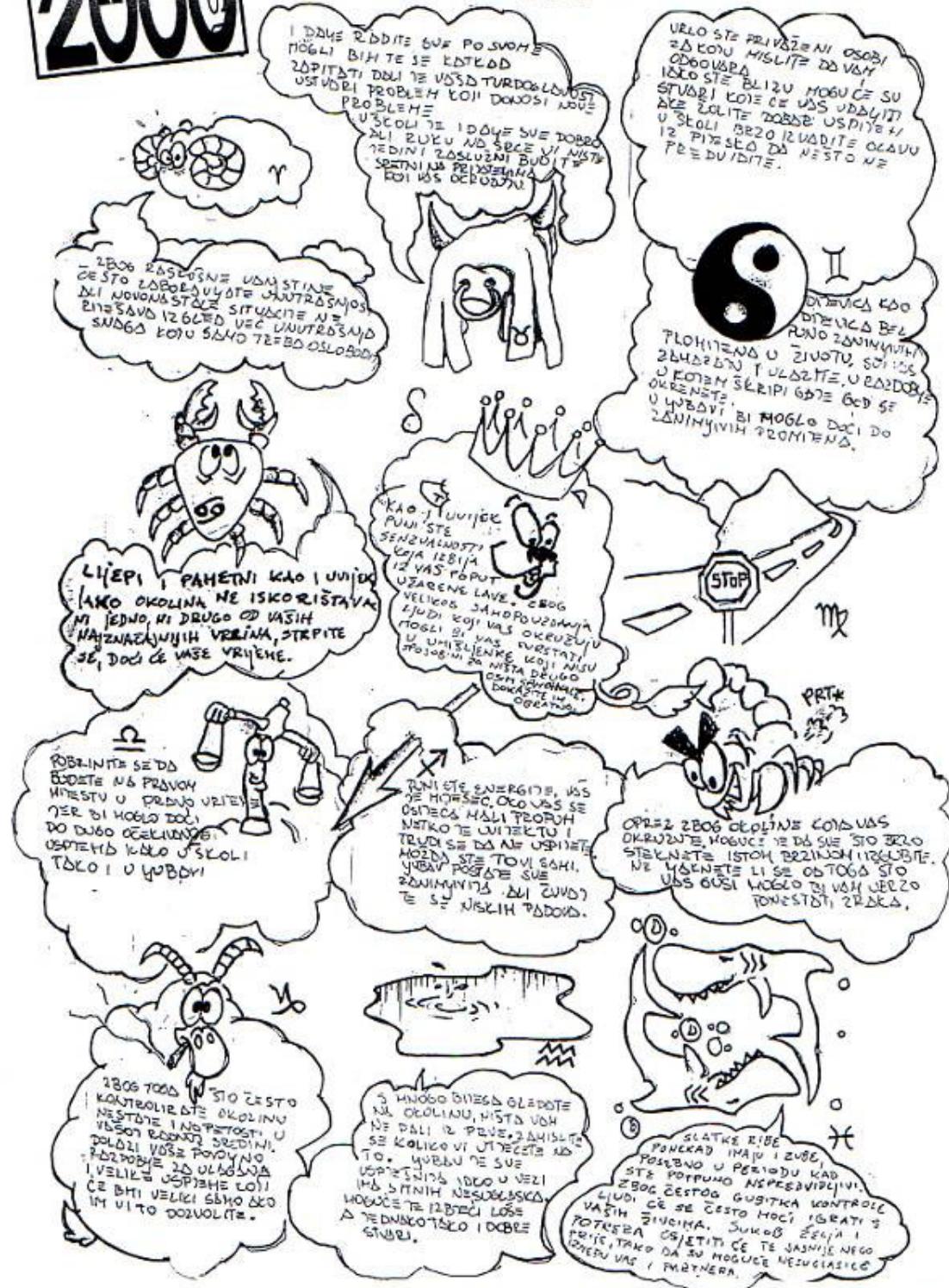
koji slijede jedan za drugim, kvadrat srednjeg jednak je umnošku prvog i trećeg broja umanjen za jedan. Ako svaki broj podijelimo brojem koji slijedi, tj. stoji njemu zdesna, dobivamo niz razlomaka: 1/1, 1/2, 2/3, 3/5, 5/8, 8/13, 13/21, 21/34, 34/55, 55/89, 89/144. Ovi Fabinacci razlomci pojavljuju se i u likovnoj umjetnosti, a pogotovo u Mondrianovom izričaju.

ARTE
2000

HOROSKOP

Mirta Rajčić, 2. r. slikarstva
Ante Čepić, 2. r. industrijskog dizajna

Kontracepcija

Jedna od osnovnih bioloških osobina čovjeka je reprodukcija (razmnožavanje) koja se ostvaruje spolnim činom. Većina ljudi međutim u njemu sudjeluje zbog zadovoljstva i bez straha od začeća. Zato ćemo ovaj put reći nešto više o kontracepciji.

Kontracepcija je sažeti oblik izraza "kontrakoncepcija" tj. "protiv začeća" pa je dakle kontracepcija postupak kojim se sprječava začeće. Ideja kontracepcije nije nova. Koristile su je stare Egipćanke. Neke je kulture i religije zabranjuju i ograničavaju. Odluka o primjeni i izboru kontraceptivnog sredstva je osobna.

Vrste kontraceptiva

Do danas je poznato pet glavnih skupina kontracepcijskih tehniki: oralni kontraceptivi, sterilizacija, prirodne metode te mehanička sredstva.

Oralna kontracepcija

Oralna kontracepcija, tzv. "pilula", djeluje tako što kod žene mijenja hormonsku ravnotežu koja utječe na ovulaciju. Nuspojave su glavobolja i slabost, rjeđe srčani napadaj, moždani udar i stvaranje ugrušaka u krvi. Zbog svega toga pilula se dobiva samo na liječnički recept.

Sterilizacija

Obično se provodi prekidanjem puta jajačica odnosno spermatozoidima: presijecanjem, vezivanjem ili pregradnjom ejevčica kroz koje oni normalno prolaze. To se obavlja malim kirurškim zahvatom. Žene se steriliziraju presjecanjem jajovoda, a muškarci sjemenovoda. Sterilizacija je veoma djelotvorna kontracepcija metoda, međutim ona je trajna, nepovratna.

Prirodne metode

Jedna od tih postupaka je tzv. coitus interruptus ili prekinuti snošaj. Druga je prirodnja metoda, takozvana metoda plodnih dana. Ako žena ima vrlo uredne i redovite mjesečnice, lako je izračunati koji su dani plodni, a koji neplodni. U mnogih je žena ciklus neredovit, a osim toga na ovulaciju utječu i bolesti, stresovi i drugi čimbenici. Zbog toga metoda plodnih dana nije baš jako pouzdana. Pouzdanost metode može se povećati svakodnevnim jutarnjim mjerjenjem tjelesne temperature pomoću posebnog termometra. U vrijeme ovulacije temperatura naraste za oko pola celzijeva stupnja.

U najnovije vrijeme se pojavilo još jedno sredstvo koje povećava pouzdanost metode plodnih dana. Riječ je o posebnom uređaju koji mjeri količinu hormona u ženinoj mokrači.

Mehanička sredstva

Mehanička sredstva kontracepcije između jajačca i spermatozoida postavljaju fizičku prepreku,

čime se sprječava njihov susret i spajanje. Jedno je od tih sredstava prezervativ (kondom ili kuton). Prezervativi su u pravilu djelotvorni, a osim toga oni su jedino kontracepcijsko sredstvo koje sprječava širenje spolnih bolesti, a među njima i sive.

Dijafragma ili pesar prijeći spermatozoidima da iz vagine (rodnice) uđu u uterus (maternicu) u kojoj se nalazi jajačce. Riječ je o malenoj gumenoj kapici koja se stavlja na glijicu maternice, pri dnu rodnice. Obično se stavlja pred snošaj, a uklanjanje poslije nekoliko sati.

Intrauterine uloške u svakodnevnom govoru zovemo i "spiralom". Riječ je o malenom predmetu dugom nekoliko centimetara koji se ulaže u uterus (maternicu). Stavlja ga liječnik, a on na svom mjestu ostaje po nekoliko godina. Taj uložak može imati mnogo oblika, tj. izgledati kao spirala, slov T, S, broj 7, prsten ili petlja.

Intrauterini uložak svojim prisustvom, oblikom i kemijskim sastavom (jer ispušta ione bakra ili hormone) remeti ravnotežu u maternici. Zbog toga se već oplođeno jajače ne može uhvatiti za stijenku maternice i dalje razvijati. Ovi ulošci nekim ženama stvaraju znatne probleme: pojačavaju i produžavaju krvarenja, izazivaju krvarenja između mjesečica te pojačavaju bolove. Spirala zna ponekad iskliznuti iz maternice. Ako to prode neopaženo može doći do trudnoće. Inače je ova metoda razmjerno pouzdana.

U svijetu se nastavljaju istraživanja na kontraceptivnim sredstvima kako bi ona postala još sigurnija i učinkovitija. Radeni su pokusi s muškom pilulom koja bi sprječila stvaranje spermatozoidea, ali oni nisu donijeli ploda.

Mnoštvo kontraceptivnih sredstava i postupaka daje slobodu svakome pri planiranju obitelji i rađanju djece. Naravno, svaka sloboda ima drugu stranu - odgovornost!

Prof. Slavica Gudelj

**ART
ZUJU**

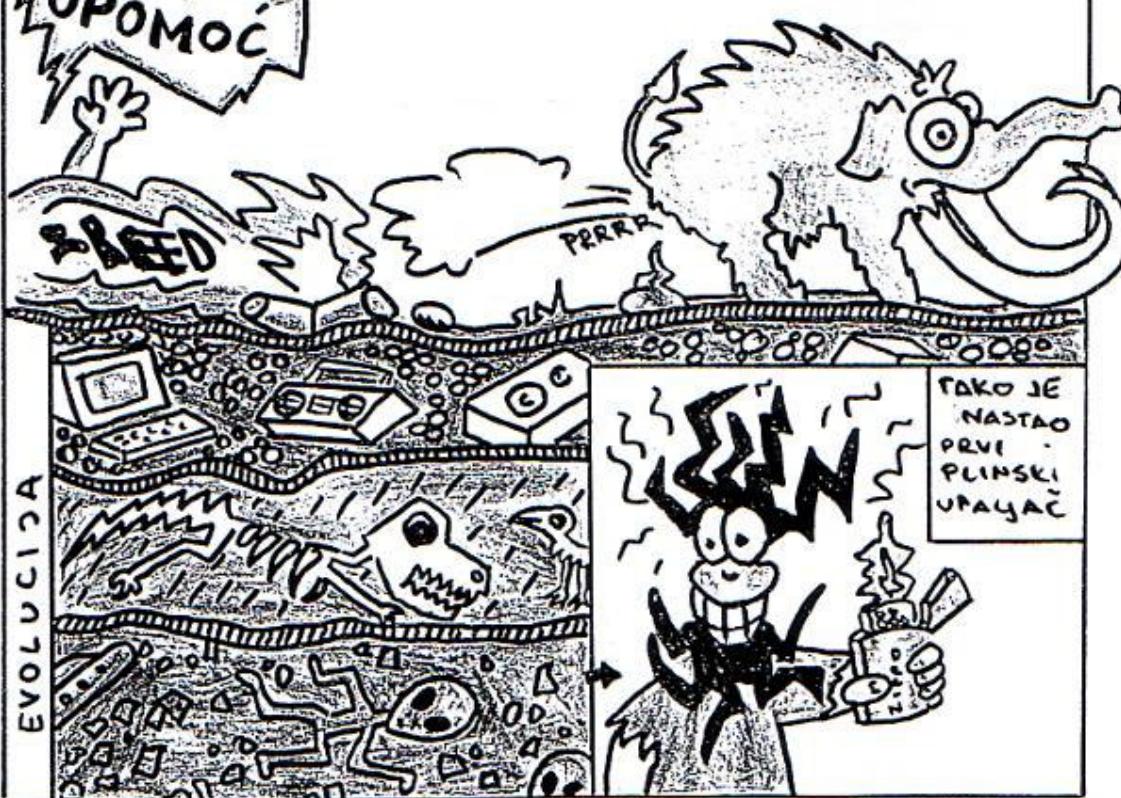
**KAMENO
GLAVCI**

BY SONJA

PRIČA O VATRI ILI KAKO JE
NASTAO PLINSKI UPALJAČ

UPOMOĆ

DAN MRTVIH

POVODOM SJECANJA NA MRTVE, PROF. MARICA BUTINA I UCENICI PRVIH I DRUGIH RAZREDA UREDILI SU PANOS VOJIM HAIKUMA.

Na ormariću
gori lumen - tvoja slika
do njega počiva.
Lea Žulić, 2. r. grafike

Čempresi se njišu,
svijecće tinaju ...
Život vječni?
Nikolina Radan, 1. a

Masa ljudi -
a nigdje
žive duše ...
Davor Mratinić, 2. r. foto

Na tihom grobu
svijeće gore; moli se
nezaborav ...
Katarina Strukan, 1. a

Dišem, puzim; živim.
Govorim, hodam; izdahnem.
Tišina ...
Tea Stipančević, 2. r. foto

Posljednji čas. Strah,
neizvjesnost, smrznutost
zbog nepoznatog.
Toni Leleković, 2. r. grafika

Žute svijeće
u tišini; plave oči
zaboravljenе.
Anita Rogulj, 2. r. kiparstvo

Ja sam grješnik;
dodirni me, zemljo,
i oprosti mi.
Lovorka Radun, 1. a

Postavila sam svijeću
da je grije - i cvijeće
da je podsjeća na mene.
Melita Tudor, 1. a

Apokalipsa:
otškrnut grob -
novo budenje.
Ivo Vrdoljak, 2. r. kiparstvo

Ruka na ruci,
kamen na grobu;
grijeh na duši.
Ružica Mardešić, 1. a

Srcu je teško;
oni samo spavaju,
a nebo plače.
Katarina Ružević-Očicek, 2. r. foto

Dan je osvanuo
mračan kao grob.
Cvijeće posvuda.
Tamara Bjelokosić, 2. r. kiparstva

Crnu ružu obasja
svjetlost s neba -
i suza zasja u tuzi.
Ivana Marinić-Kragić, 1. a

Sletio je na grob,
skamenio se tamо
crni andeo smrti.

Dug je i težak put;
brzo otključaj vrata,
odlazim u vječnost.
Nina Podrug, 2. r. kiparstva

Grobna tišina;
glas smrti doziva
naše duše.
Jasminka Stolić, 1. a

Tišina groblja.
Usred svijeća djed i ja
slavimo ...
Tina Todorović, 1. a
Višnji Gospode,
pusti da još cvatu
misli, riječi, djela ...

I dodosmo,
i bismo tu,
i nestasmo ...
Tina Šerić, 2. r. foto

Bistra suza,
miris svijeća -
tihe uspomene.
Vedrana Bonačić, 1. a

Bili su po njih;
ne znamo
kad će po nas!
Zoran Džimbeg, 1. a

Tišina groblja, magla.
Tišina mrtvih, sutan.
Tišina molitve - tuga.
Tomislav Čubelić, 2. r. kiparstva

Sekunda života
teče, a sat smrti
polako dolazi.
Duje Grubišić, 1. a

**ART
ZOO**

mister JOZO i LJETO[©]

Sonja Gašperov, 3. r. slikarstva

LJETO PROVODIM
S MNOŠTVOOM UTOPIJEVNICA

KBOJ
• BY SONJA •
GAŠPEROV

RAZGOVOR S BIVŠIM
UČENIKOM, A SADA VEĆ
POZNATIM MLADIM
KAZALIŠNIM REDATELJEM
IVANOM LEOM LEMOM, ZA
ARTLIST VODILA JOSIPA
MILIŠIĆ, 4. r.
INDUSTRIJSKOG DIZAJNA

Umjetnost super emotivnog realizma

Najprije raščistimo ovo s tvojim imenom. Mi te znamo kao Ivana, a sad koristiš ime Ivan Leo. Koje je tvoje pravo ime?

IVAN - Ja sam odvijek bio Ivan Leo, tako je bilo u mojoj krštenici

Zašto si se odlučio za režiju? Ima li netko iz tvoje obitelji veze s umjetnošću, teatrom...?

IVAN - Moji roditelji nemaju nikakvu vezu sa umjetnošću, iako kako oni žive, jest umjetnost. Bio sam ja jedan od rijetkih na akademiji koji nije nastojao

Je li se teško upisati na Akademiju damske umjetnosti?

IVAN - Prijemni je opsežan i dugo traje... Studenti imaju ispitne predstave na drugoj godini. Imao sam sreću što sam to izbjegao pa sam drugu ispitnu predstavu radio u Splitu ("Bijelo" u HNK). Treću ispitnu predstavu sam radio na Akademiji, ali je to odmah otkupio ITD ("Nebo nad Berlinom") i četvrta je bila "Trainspotting", ali su mi taj rad priznali kao diplomski ispit.

Zašto se predstava zove "Trainspotting"? Tako se zove i knjiga po kojem je rađen i film. Jesi li to radio ciljano kako bi privukao simpatizere istoimene knjige i filma?

IVAN - Mi smo nazvali tu predstavu onako kako piše na plakatu (trainspotting ili kljucanje). Taj termin kljucanje preveli smo prije godinu i pol dana moja dramaturginja i ja. U predstavi smo sto posto odstupili od romana i dramatizacije engleskog redatelja Henrika Gibsona. Iz knjige smo samo izvadili jedan mali sinopsis, a tekst i ostalo smo improvizirali s glumcima tako da to sve zvuči dosta prepoznatljivo. To je jezik kojim govore naši ljudi, naši narkomani.

Kada radiš predstavu onda postoji suradnja sa scenografom i skupa dogovorate rješenje. Ja sam tu suradnju zaobišao tako što sam za tri predstave (jednu u Splitu i dvije u Zagrebu, op. a.) sam radio scenografiju. To radim i sada za dvije predstave za HNK u Splitu. Ako sve skupa izbrojš, doista mi se isplatilo ići u ovu školu.

očevu ili majčinu titulu, zanimanje ...

Je li ti to stvaralo probleme pri upisu i sada pri stvaranju karijere?

IVAN - Ne, ne, to mi je jako pomoglo, bio sam hrabriji čovjek.

Na maturalnoj zabavi (Ivan Leo Lemo sjedi prvi s desna)

ZAGREB

Glavni lik u ovoj predstavi nalikuje na Dina Dvornika. Je li to slučajnost, je li glumac sam htio dočarati tu "shemu"? Zašto su svi ostali likovi glumili Zagrepčane, a glavni lik je iz Splita?

IVAN - Glavni glumac (Leo Lučev) bi se na ovo uvrijedio jer on je iz Šibenika. "Skinuo" je šibenski dijalekt. I u Zagrebu je svima ovaj lik sličio na Dina Dvornika, atmosfera je podsjećala na Split. A to u biti nije bila namjera. Leo sočno, intezivno i s guštom govori. Šibenčani to znaju. I Splićani malo govor razvuku. No ni drugi glumci nisu iz Zagreba, primjerice Nina Violić je Riječanka. Ecija Ojdanić je iz Splita i ona je u biti skinula loš zagrebački. Kad je došla u Split onda su govorili da se "prodala" i pitali je zašto govor "purgerski". A u Zagrebu su joj govorili: "Kak' si to skinula naglasak, niš ne valja...".

Je li predstava rađena na temelju vlastitog iskustva?

IVAN - Heroinskog iskustva nemam. Tu je više riječ o generacijskom iskustvu, dovoljno ti je družiti se s ovisnicima. A to je nemoguće izbjegći. Tko govorи da je to izbjegao, on je asocijalno biće, nevezano za svoju generaciju. Svi možemo nešto reći o tom svijetu, nažalost! Najveće priznanje i poхvala za ovu predstavu je kad su poznanici, prijatelji, ljudi iz kazališta htjeli ići u pola predstave jer im je bilo prevjerođostojno, preprepoznatljivo... Predstava je očito djelovala psihoterapeutski.

Meni izgleda da je tvoja predstava tragikomedija. Narkomani su simpatični, oni se znaju drogirati i njima se ne događa najgore, a ona djevojka iz teretane (simbol parole "zdrav duh, zdravo tijelo") - ona umre. Nije se znala drogirati, ne zna pravu dozu... Ispada da ako se znaš drogirati, onda živiš dugo i sretno, a ako ne ...

IVAN - Mi smo pokušali tu priču demistificirati. Predstavu smo radili u Zagrebu, a stalno se droga vezuje za Split, za ovu regiju. U Zagrebu je jednak postotak narkomana, ali Zagreb nije grad koji živi na ulicama,

Pedeset posto predstavu čini marketing, propaganda... Ostalih pedeset posto je umjetnost. Ali tu se nade jedna sredina, kompromis.

njegovi narkomani nisu izloženi na Peristilu. Nepravedno smo mi Splićani etiketirani. A tragikomedija? Mi smo više koketirali s dokumentarizmom. Radili smo improvizacijom tako što smo zadali glumcima situacije. Kasnije smo sve zapisali i učili tekst. Čim koketiraš s privatnim gestama, privatnim rečenicama i dokumentarizmom, tada ti je nemoguće pomiješati tragično i komično. Rekao bih da

je ovo predstava koja ima smiješnih scena s tragičnom poantom.

Život nije radikalno odvojen na čistu komediju i čistu tragediju, kao što je to u dramskim žanrovima. U životu se sve to isprepliće.

Jesi li ti htio postići nešto konkretno, ostaviti dojam na publiku?

IVAN - Poanta je naravno naš stav protiv droge. Ne volim izjave sestre Bernardice. Svi oni koji su se kod nje pokušali "skinuti", vrati se u život ispranih mozgova, totalno asocijalni, uopće ne znaju živjeti, ne komuniciraju, ne mogu se uklopiti u neku normalnu životnu varijantu: posao, faks, brak, djeca, bilo što... Mi smo iz iskustava pokušali dati poantu. To što je umro jedan lik u našoj priči nije promijenilo ništa. Zamijenjen je novim likom. Svi ostali likovi s početka predstave (party s plesom) na istom su mjestu i na kraju predstave... Sve ide dalje, nema ni tragičnog, ni sretnog kraja, samo se ide dalje...

Što se tiče scenografije ne čini li ti se da su one "gajbe" u predstavi precockaste, prešarene... Misliš li da je prostor u kojem živimo raznobojni kaos ili ambalaža za čuvanje potrošne robe? Stavljanjem kutije na glavu pokušavamo li pobjeći od problema? Jesam li ja to dobro shvatila?

IVAN - Obožavam boje i plastiku, sintetiku. A sve se to skupilo u jednoj "gajbi" koja je, usput rečeno, dosta jeftina. Phihološki to ne znači ništa. Htio sam raditi na principu lego kockica, scenu bez kulisa, nešto blago, stilizirano, što nije prejak znak, a opet je prepoznatljivo. Tako je lakše nanizati scene u "brzoj" dramaturgiji. Imat ću neka suvremena estetika u scenografiji, stanovit dizajn, primijenjena umjetnost. Htjeli smo sve plošno, šarenno, udarno, nekakvu tragičnu atmosferu. Sve te boje su vesele, a opisuju jedan totalan užas.

Slažeš li se da je narkomanija pomalo istrošena tema? Sve se vrti oko narkomana, trebali bi biti na zadnjem mjestu, a uvijek su na prvom. Imamo knjige, filmove, plakate... A sada još u kazalištu!

Mislim da u kazalište ide čovjek kako bi se opustio ...

IVAN - Zato sam i dao ljudima priliku da se u nizu tih anegdota, kroz koje ti ovisnici o heroinu prolaze, ipak nasmiju. Ja nemam u cijeloj prestavi ni jednu rečenicu pametniju od lika Lizzy-u (tumači je Nina Violić) kad kaže: "Moram staviti robu u mašinu". Očekuje se da će reći: "Ukrala sam radio mami, prodala sam televiziju." Ništa od tih klišea. Puno je više ovakvih ovisnika, nego onih radikalnih o kojima se priča. Htjeli smo da nam za ovu predstavu MUP bude pokrovitelj. Dali su nam novce i pokazali letke protiv droge radene u suradnji s Ministarstvom zdravstva. Bile su to neke male strip - sličice s tekstrom: "Ako vam netko nešto ponudi na cesti, ako vam nešto nudi nepoznata osoba, recite: "Ne, hvala!" Eto kakve su letke dijelili srednjoškolcima i studentima.

Kako su ti reagirali roditelji na predstavi? Smrklo im se?

IVAN - Ne, doista im se svidalo... Da su oni imali prigodu bili bi se i oni u mladosti usmjerili u umjetnost.

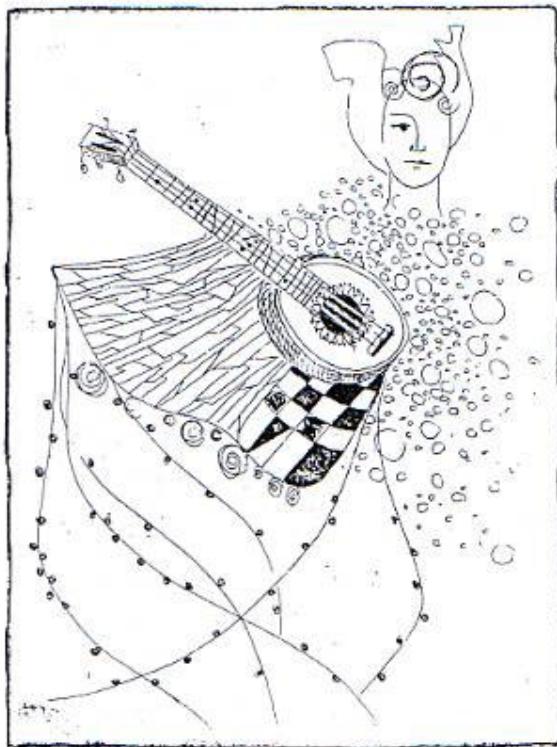
Postoji tu neki prirodni afinitet... shvatio sam da oni dosta pametno razmišljaju o svemu tome... ali život ih je gurao u drugom smjeru. Kroz neke svoje predstave shvatio nešto o njima i oni o meni. Oni su tek sada mene stvarno upoznali.

Reci mi što si još radio?

IVAN - Odmah poslije ove predstave radio sam Goethevog "Fausta", nešto sasvim drugo, druga estetika, druge ideje... Ali ipak vječno pitanje života i smrti, odnos Boga i čovjeka...

Sljedeće teme neće biti problemi mladih?

IVAN - Neće! Radit će teme i probleme starih. Upravo radim nešto nalik na "Cabaret". Bit će to monodrama, problem jedne žene koja je doživjela devedeset godina, bila alkoholičarka, mirzila ja svoju kćer. Ima biografske podatke slične Marlen Dietrich. Glumit će Ksenija Prohaska. Obje su koketirale s alkoholom, liječile su se po Betty Ford metodi... To će zvučati strašno ženski. Plus još petnaest pjesmama...

Rafaela Dražić, 4. r. grafike

Bi li se upustio raditi Shakespeareovu ili neku antičku tragediju?

IVAN - Pa radio bih antičku tragediju samo radi govora, kao što je Woody Allen radio. Likovi su suvremeni, urbani, neurotični, histerični. A od Shakespeareovih radova... samo njegove kasnije radove, polubajke, romanse ("Oluja", "San ivanjske noći" ...).

S kim se družiš u Zagrebu?

IVAN - S glumicom Editom Majić sam veliki prijatelj. Ona je također završila našu školu. Prije si me pitala radim li nešto za odrasle? Radim predstavu za starije, zove se "Misa". Trebalu bi imati elemente "happening", ista tehnika improvizacija... Scenirat će obred misce, osam likova na misi, no nema nikakvih religioznih konotacija... Pričao sam s jednim "ljudim" svećenikom koji mi je rekao da ljudi prate samo dva posto misce, a sve ostalo se izgubi u privatnim asocijacijama, konzultacijama, digresijama... Sve što ljudima pada na pamet dogadat će se na "mojoj" misi... Medusobno stranci ali ih je misa povezala i misa im je "zajednički nazivnik" preko koje oni šute, pate i maštaju. Mogao sam odabratи red u banchi, na autobusnoj postaji... Ali, eto, odabrao sam misu.

Odakle ti ta ideja?

IVAN - Prijе dva ljeta bio sam na Pagu. Slučajno sam ušao u crkvu. Unutra su bili mladić i djevojka koji su se ljubili, dvije starice koje su uvježbavale "alleluja", jedan tip koji je pao sa skele, nešto je bojao... Totalno smo bili nepovezani... Tada sam se zapitao: Što je svakome od nas u glavi, kakvi su nam tokovi svijesti?

Bi li se volio okušati na filmu?

IVAN - Okušao sam se... Glumio sam Srbinu u ludnici koji je tu doveden nakon što je silovao susjedovu publiku (TV drama "Poker", Filipa Šovagovića). Taj dio je cenzuriran. Glumio je još Ivo Gregurević, Predrag Vučević i Slavko Brankov. Film smo snimili '96. godine. Svaki od nas je lud na svoju specifičnu "foru", a slučajno je jedan Hrvat, jedan Musliman, jedan Srbin, i jedan (Ivo Gregurević) je bio Jugoslaven. Na kraju se ta ludnica digne u zrak, Igor baci bombu ...

Bi li režirao film?

IVAN - Režirao bih film o Slavi Raškaj, bio bih tč hrvatski "Piano". Znamo da je Raškajeva bila gluhenjem, umrla je u ludnici, nesretno zaljubljena... Vodili su nas na prvoj godini Akademije u Vrapče (zagrebačka ludnica) i pokazali su nam sobu gdje je ona umrla... tu su nastale neke njene najprozračnije slike, pejzaži...

S kojim našim glumcima ne bi htio raditi, a s kojim stranim?

IVAN - Ne bih radio s našim stariм glumcima jer oni previše paze na govor, impostaciju glasa. Radio bih s Borisom Dvornikom, on ne bi zapamtio tekst, ali bi improvizirao. Radio bih s glumcima iz "Trainspottinga", to je taj moj mali "dream team". Sada spremamo u ITD "Alice u zemlji čudesa" ...

ART 2000

A strani glumeći?

IVAN - Postoji Razberdova škola, metoda actinga... to je neko osjetilno pamćenje, uglavnom tako rade Al Pacino i Robert de Niro. Ja baš ne volim tu metodu iako su oni dobri glumci.

A s kim bi?

IVAN - Isabellom... najljepšom ženom na svijetu,

glumila je u "Kraljici Margo".

Kad si u Splitu, gdje izlaziš? Na elitna mjesta, mjesta rezervirana za glumce i ljude iz kazališta?

IVAN - Ljudi iz kazališta sad ne izlaze na mjesta gdje su "face", barem ne moje kolege. Elitna mjesta rezervirana su za neke totalno drugačije priče. Izadem u "Jazza", idem na neke housepartyje.

Gdje živiš u Zagrebu?

IVAN - U središtu (Svačićev trg). Svaki dan ispod mog prozora su četiri iste prostitutke s kojima pričam. To uvijek u poslu korist...

Tvoja likovnost se vidi kroz scenografiju, tvoj studij se vidi kroz režiju , okušao si se kao glumac, pa kada ćeš nam zapjevati? Bi li volio pjevati, tko ti je uzor?

IVAN - Đurdica Barlović (Molim? op. a)... Inače, sada slušam neki "polu" jazz, elektronsku glazbu, Picikato five, UFO, Future sound of London. U srednjoj školi sam slušao neki rock 60-tih, 70-tih, ako me se (obraća se profesorici Vanji, op. a.) sjecate s dugom kosom ...

Koje knjige voliš, koje piše, imaš li vremena čitati?

IVAN - Imam, ne volim knjige pune duhovnosti, knjige koje zovemo bestsellerima. Jako volim Krležu, radio sam nešto njegovoga na akademiji.... Glumica Neva Rošić pričala mi je dosta o njemu, dala mi je nekoliko njegovih pisama upućenih njoj, neke male porukice nakon premijere...

Za sve vrste umjetnosti postoji "elitna" publika, koja je kao puna predispozicija, a to je obično najgora publika, tu je skrivena malogradanština i snobizam.

Obazireš li se na kritike ? Kad bi ti izviđali predstavu,kako bi to podnio?

IVAN - Stalo mi je do publike, normalne publike. Ona zna je li prestava kvalitetna. Neke su "vrhunske" stvari bile totalni šund... Meni zanima masovni elitizam, dakle neko masovno kazalište, jer postoji puno hermetičnih predstava (za desetak ljudi) koje nitko ne razumije .

Zanima li te pučko kazalište?

IVAN -Ne, jer pučko kazalište koketira, a ja to izbjegavam. Ti si rekla da je droga previše isključivana. Ako pratiš repertoare hrvatskih kazališta, vidjet ćeš da su predstave kao predizborni skupovi: cijene, mirovine , pretvorba, malverzacije, gluposti...kao da je netko dramatizirao novinske članke.

Hoćemo li neki tvoj rad vidjeti na Splitskom ljetu dogodine?

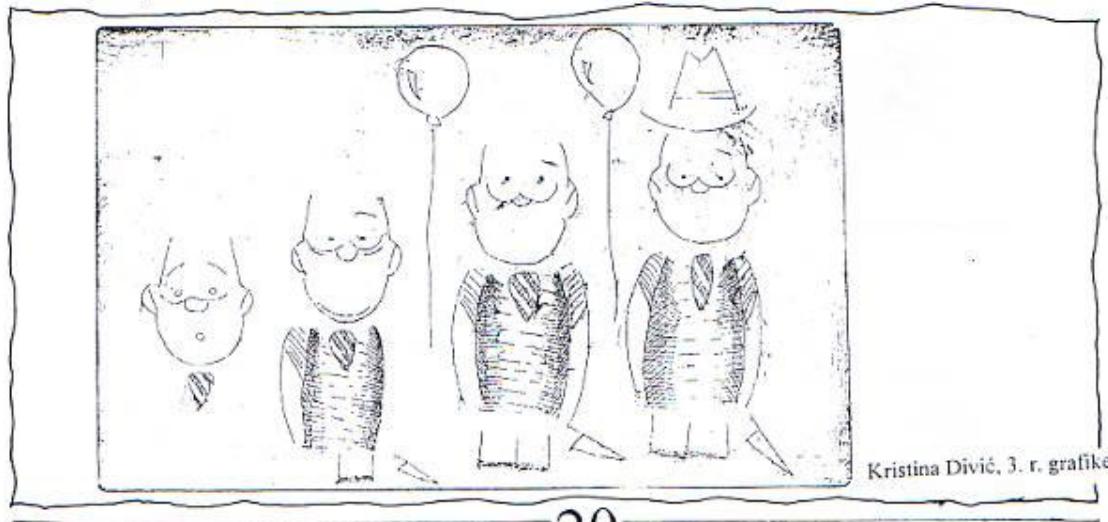
IVAN - Moje svečano otvaranje i svečano zatvaranje.

Hoće li biti nešto posebno?

IVAN - Ne znam još za Splitsko ljeto, ali za Marulićeve dane ... Za otvarenje tog festivala doveo bih dvadeset kokošiju na pozornicu, a glumicu Nives Ivanković obukao bih u narodnu nošnju s otoka Suska... Uostalom, osim Krležu i nekih anonimnih pisaca, ne volim hrvatsku književnost previše. Uvijek je kasnila par stoljeća.

Kad bi svoj rad umjetnički svrstavao, gdje bi ti bilo, koji trend, "dir"?

IVAN - Super-emotivni-realizam, to je nešto miksano, realizam, emocije i ljudi.

Kristina Divić, 3. r. grafike

Glazbena stranica

Reportaža s koncerta Blondie u Zagrebu

No exit

Maša Ivanić, 3. r. industrijskog dizajna

"Mama! Ja bi' išla na Blondie!"

"Skupi lovu i možeš."

Odgovor koji je došao od strane moje najdraže majčice ostavio me šokiranu i začudenu.

"Molim!? Mogu ići?!"

Na potvrdu onog za što nisam bila sigurna da sam dobro čula jedino sam mogla slegnuti ramenima i pomisliti:

"Ajde dobro, ako ti tako kažeš."

Nešto se desilo s mojom majčicom, ali nema veze. U biti ja uopće nisam neki obožavatelj Blondie ili barem nisam bila prije koncerta. Čula bi' tu i tamo koju pjesmu na radiju ili spot na televiziji, ali to su većinom novije pjesme. Prije nego što se dam u opisivanje koncerta, nešto o samoj Blondie prije i poslije.

Originalno ime pod kojim su se okupili prije 25 (!?) god. je "Blondie and the Bonsai babes", ali su ga skratili već nakon nekoliko nastupa. Izdaju album "Blondie" i EP "X-Offender" te bivaju toliko zapaženi da sviraju kao predgrupa na turnejama Davida Bowiego i Iggy Popa. Tadi izlazi i njihov drugi album "Plastic letters" i pjesma "Denis (e)", koja je postala njihov prvi singl na vrhu britanske top-ljestvice. Počinje njihov nezaustavljiv uspon - s trećeg albuma su sva tri singla postala hitovi te su se nalazili na prvom mjestu, a s četvrtog - dvije pjesme, koje su po mom sudu njihove najbolje, "Atomic" i "Call me" iz filma "Američki žigolo".

Početkom 80-ih polako se počinju gasiti. Pjevačica Debbie Harry, svojedobno Playboyeva zečica, izdaje nekoliko solo albuma koji su prošli bez velikog uspjeha te glumi u nekoliko filmova, dok je ostatak grupe svatko za sebe.

To bi bila kratka kronologija grupe, a sad nešto o mojim dojmovima s koncerta.

Dodoh u Dom sportova u petak, 22. listopada. Još uvijek sam bila umorna od autobusa, neispavana i s podočnjacima koje nikakav puder nije mogao sakriti. Kako sam došla ranije, uletjela sam medu prvima u predvorje gdje me ljubazna policajka ispregledala od glave do pete dok su iznutra dopirali zvukovi tonske probe Jinx-a, predgrupe. Koncert je počeo oko 20:20 te sam ja opet medu prvima uletjela (tu me, na svu sreću, nitko nije pregledavao) na parket i zauzela mjesto pred samom pozornicom. Jinx su odsvirali svojih 45 min s već uvježbanom profesionalnošću. Yaya je dominirala scenom, kako glasom, tako i stasom. Nakon što smo se svi zagrijali i rasplesali uz Jinxe, počele su pripreme za glavno jelo večeri. Kompletno novi instrumenti, kraj svakog mjesta gdje su se nalazili članovi grupe došla su po dva ručnika i po dvije male negazirane mineralne (?).

I napokon: početak!

Prvi dojam :

"Pobogu, kako je ova žena debela !!!"

Ali nema veze, ipak je imala toliko energije da sam ostala šokirana, vjerojatno kao i većina iz publike. Čim su se začuli prvi taktovi, cijela se dvorana našla na nogama. Iako nisam imala blage koja je to uopće pjesma nisam mogla stajati mimo, sve i da sam htjela, jer me u trenutku stlačila gomila i svi su u ritmu skakali i divljali, ljudi od tridesetak godina rame uz rame sa 17-ogodišnjacima i nikome nije padalo na pamet da malo uspori. Bilo je čak i ljudi koji su vršnjaci i mojih roditelja i ponašali su se kao da su oni u pubertetu, a ne mi. U pozadini je bilo ogromno platno na koje su projicirali slike u skladu sa zvučnom podlogom. Pjesme poput "Atomic" ili "Nothing is real but the girl" uživo su zvučale masu puta žešće tako da sam ostala zapanjena nad snagom glazbe a i nad njihovom uvježbanošću, jer - ipak su profesionalci.

Sam koncert mi se činio jako dug, ali kada su otišli, a cijela dvorana počela skandirati: "Debbie, Debbie!" i tražiti bis, pogledala sam na sat (dok mi se u pozadini na uho derala neka ženska kako je ovo čekala od '85-te) i shvatila da je prošlo vrh glave sat i po i nije mi ništa više bilo jasno; pa gdje je stalо vrijeme, za trajanja koje pjesme. I tako su se vratili i odsvirali jedan poduzi bis i završili s "No exit" u kojem je Coolijev dio odrepala sama Debbie, i to vrlo efikasno ako mogu primjetiti. I tako, poslije svega, ostala je samo dvorana, prazna, ali krcata opuščaka, kokica, praznih pivskih čaša s logotipom Kaltenberga, iako se točilo Karlovačko. Svatko je nešto tamo ostavio, kao dio sebe.

Sada bih mogla pisati još o tome kako mi je trebalo dva sata da dođem doma, ili kako sam upoznala curu od 14 godina koja je otišla na koncert bez znanja roditelja, ili kako su me prijateljski nastrojeni skinski žicali cigarete ili ...ali neću. I ovako kasnim s predajom osvrta na koncert za ARTLIST, odužio se malo, pa me strah da će navući na sebe bijes prof. Vanje.

KAZALIŠTE

Pohvala glumcu

Naziv predstave: *Münchhausen*

Redatelj: Boris Kovačević

Igra: Vili Matula

Kazališna produkcija MOVENS, Zagreb

Mario Leko, 4. r. industrijskog dizajnera

Danas kad sve prti od novina, kazališta često posežu za mladim, talentiranim redateljima koji će unijeti malo svjetla (i to fluorescentnog) na njihove prašnjave daske. Tako sad imamo moderni balet, modernu predstavu i moderno vrijeme u kojem kao da se gubi čovjek; kao što se u predstavama polako gubi glumac, a sama je gluma podredenja predstavi, nego glumcima.

Glazba je u današnjim predstavama svemirska, osvjetljenje k'o na partyju, i baš kao na partyju glumci na sceni plešu sami za sebe, kako im netko drugi svira. Svi koji su to očekivali i od *Munchausena* otišli su kući razočarani, jer tamo je "biju niki čovik, cili u crno i cielo je vrime samo priča".

Upravo tako; ništa osim čovjeka, zastora iza njega, publike pred njim i predstave koju stvara svojim glasom i pokretom - glumom koja se, iz

kičavim kostima, preteške šminke, spektakularnosti, vratila svom korijenu - čovjeku. Glumcu.

I mogu vam reći kako vjerniju scenu dosad nisam vidio, jer sam je sam slikao, on mi je samo dodavao kistove, kao i cigle za moje bećke dvorce, baklju u ruku za turske logore i bokal kako bih kušao najbolje vino na svijetu. Davao je jastuke mojoj mašti i kako će reći neki: "Svatko može shvatiti na svoj način..." U ovoj predstavi svakome je pružena prilika biti redatelj.

Čisto me zanima kako su se ti snašli?

Ne znam koliko bi radnika trebalo da u sat i pol mijenjaju scenografiju k'o što ju je gledateljevo oko moglo mijenjati iz trena u tren - naravno uz koordinate maestralnog Vilija Matule koji ih je davao riječu i pokretom svakome spremnom za takvo putovanje.

Još kad bih dodao kako je sve to urnebesno smiješno, ali možda bi to čak bilo i pogrdno reći računajući na današnje shvaćanje humora. Da ne bi bilo zabune - jednostavno, briljatno!

"Žvakanje" predstave

Predstava ART

Igraju: Vanja Drach, Relja Bašić i Boris Buzančić

Nina Podrug, 2. r. kiparstva

Ne znam, nisam upoznata, ne mogu kritizirati, nisam ni zaslужila niti sam dostojna popluvati jednu predstavu. Pa neću. Mada bih mogla.

Žalosno je što je ovo "dobra" predstava, jer kakve su tek one druge. To bih voljela znati, a ne znam. Jer kako sam u početku rekla: nisam upoznata.

Ja bih kvalitetu predstave svela na profesionalnost samih glumaca, jer zadovoljstvo je napokon vidjeti glumce koji doista glume.

Inače, predstava je dosadna (barem meni), ali ima nekih svijetlih i zanimljivih trenutaka. No

oni se jednostavno izgube u kolotečini i rastegnutosti koja je nalik na mučno žvakanje žilavog komada mesa koje ti jednostavno ne može proći niz grlo.

Dobro je samo žarište predstave i izgleda ovako: blijeda, prazna, dosadna i bezlična s nekoliko zamijetnih nijansi crvene, i to samo ako jako zažmiriš i progledaš kroz svojih deset prstiju. Zar su važni prepotentni razgovori koji imaju neku neodređenu funkciju kako bi dali intelektualni štit toj nimalo genijalnoj predstavi. Dosta mi je bilo što pola riječi u tim prepucalačkim razgovorima nisam razumjela, što su neki beskrajno dugi i što su se ponavljali u skoro identičnoj formi svakih desetak minuta.

Možda sve i ne bi bilo tako loše da je kraće trajalo, da se meni nije spavalo i da mi noge nisu zatrnuale... da, onda bi sve vjerojatno bilo bolje.

“Art” apart

Predstava ART

Sunčica Fradelić, 4. r. slikarstva

Od kada sam počela razmišljati o pisanju osvrta na ovu predstavu, nameće mi se pitanje: koja to mjerila treba uspostaviti da bi se dala realna slika o predstavi u koju je vidljivo uloženo truda i kvalitetnog rada. Ona nam, na kraju, ostavlja malo dobre volje za razmjenu komentara. Gledajući je, trudila sam se koncentrirati i dokučiti njene vrijednosti.

Nesporno je da su Boris Buzančić, Vanja Drach i Relja Bašić, zahvaljujući svojim nedvojbenim kvalitetama, zaslужili svako priznanje. Tri su poznata zagrebačka glumca oživjela elitnu, urbanu priču približivši je zahtijevnom senzibilitetu publike. Na nenametljiv, dopadljiv način, šarmom i temperamentom, odražavali su pažnju intelektualnim polemikama i dječačkim svadama tri _ju posve različitih karaktera.

Čitav zaplet se događa oko bijelog platna koje potencira raspravu između likova i komplicira njihov odnos.

Logičan slijed okolnosti vraća ih na njih same i probleme dublje od onih koje je pokrenula slika sama po sebi.

Francuska spisateljica Jasmina Reza napravila je atraktivnu komediju dodavši joj finu notu ironije bez koje suvremena umjetnost, čini se, ne može.

Iskoristivši umjetnost, prikazala je svakidašnje ljudske odnose na neposredan način i postavila čovjeka ispred djela, upućujući ga na njega samog u rješavanju problema komunikacije.

Iako predstavi vidljivo nedostaje dinamike i izazova, čak i teatralnosti koja bi pronašla put do mlađih generacija, nemoguće je ne upitati se: smije li se uopće očekivati više?

Izložbe

Govor sjena

Jadranka Kljajić, 3. r. fotografije

Prije pola godine, jednog posve običnog dana, ušla sam u prostorije Foto kluba u Marmontovoj. Fotografije su mi se nizale pred očima... sve već videno. Ipak, jedna me u mnoštvu pronašla. Iz nje je zračio optimizam, nešto... nešto što se duboko urezalo u moje sjećanje.

Fotografija je prikazivala ljude koji su se jedva primjećivali. Zar u životu nije tako? Jedva primjećujemo ljude oko sebe, beznačajni su nam.

Na ovoj fotografiji su bile naglašene ljudske sjene, ono veliko u njima, ONO po čemu su ljudi. Te sjene su mi govorile da svi možemo učiniti nešto veliko, vrijedno, nešto čime ćemo druge dimiruti i čime možemo na druge utjecati. Fotografija mi je "progovorila": "Svaki je pojedinac vrijedan, svatko u svom životu može učiniti nešto veliko, nešto što će ostati." Što je sjena veća, ljudi su vrijedniji, dulje je sjećanje na njih. Velike sjene imaju oni koji to zaslužuju...

Jadranka Kljajić, 3. r. fotografije

Naša sjena nas prati cijeli život. Nikada nas ne napušta, niti je možemo otjerati. I kad umremo, ona ostaje s nama.

Danas ponovno udoh u Foto klub. Zastanem pred jednom fotografijom. Pomicam: "Hm, ovu sam fotografiju već negdje vidjela..." I onda mi opet "bljesne": to je moja fotografija sjena koju sam vidjela prije pola godine. Nisam vjerovala da će je opet vidjeti, da će se s njom sresti. Opet mi je bila predivna, još uvjek je zračila istom nadom. Danas mi nije ništa morala govoriti. Kao poznaniku, nasmiješih joj se. Negdje duboko u sebi poželjela sam je odnijeti kući.

S, M, L, XL, XXL, MODA

autori:

Mario Leko, 4. r. industrijskog dizajna
Ana Marin, 2. r. dizajna odjeća
Marija Pavić, 1.b
Sandra Tomasović, 1. b

aši prvi pokusaji

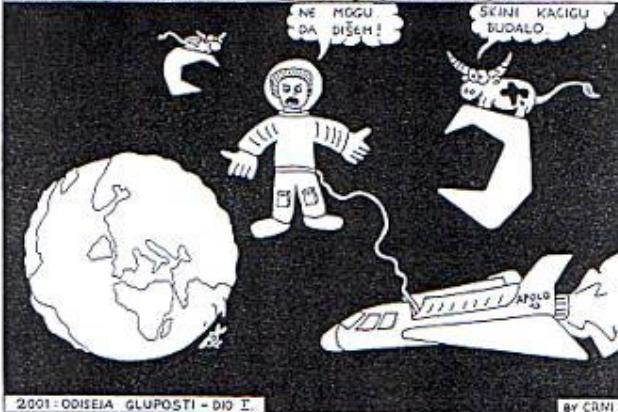
ART
2000

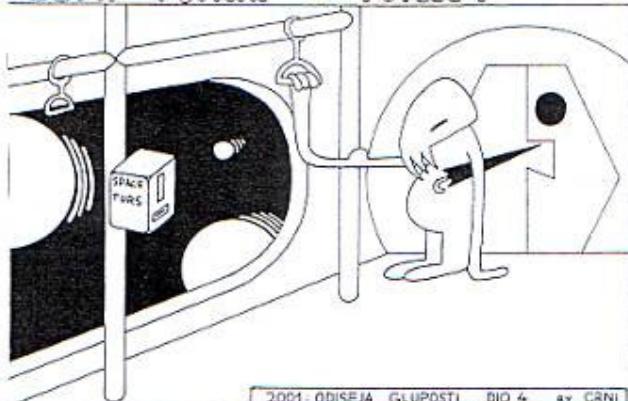
ART LJU

2001
U SVEMIRU

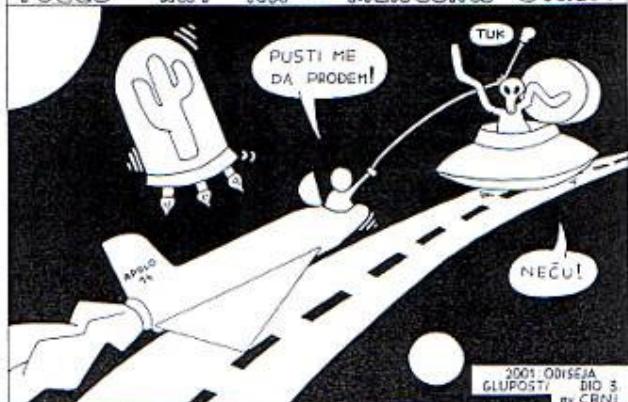
U BLISKOM SVEMIRU, PRECIZNIJE
NEGDE IZMEĐU ZEMLJE I MJESECA.

U NAJDALJEM SVEMIRU ; ALIEN
OSMI PUTNIK - PUTNIČE.

U JOS DALJEM SVEMIRU ; KAKO JE
POČEO RAT NA - MLIJEĆNOJ STAZI.

Marin Marjanović, 3. r. industrijskog dizajna

Imamo i mi sportaše

Sport

Ante Blažević, 3. r. grafike, seniorski je prvak Hrvatske u tea-kwan-dou. Dva puta je bio juniorski prvak (1998. i 1999.). On je juniorski prvak u seniorskoj kategoriji za 1999. Uspješno je sudjelovao na desetak otvorenih međunarodnih turnira. Nepobjediv je u ovom sportu već dvije godine. Izaziva svakoga!

Vanja Trebotić, 4. r. industrije, članica je prvoligaškog odbojkaškog kluba "Split 1700". Takve sportašice nije odavno bilo u našoj školi!

Alek Osmanović, 3. r. slikarstva, osvojio je drugo mjesto u natjecanju low-kicku, u kategoriji do 75 kilograma, koje je držano na splitskim Gripama. Vrijedan uspjeh koji smo morali spomenuti u školskom listu.

Vicko Jakovčević, 3. r. slikarstva, također je vrlo aktivan u splitskim klubovima koji se bave borilačkim vještinama. Trenira aikido u klubu "Bonaca" i full kontakt u karate klubu "Poštar". On je ujedno jedan od kandidata za mistera.

Naravno da imamo i vaterpoliste: Boris Letica, 3. r. kiparstva, igra u prvoj momčadi "Momar Brodospas", a Milivoj Čoza, 3. r. kiparstva, igra u juniorima istog kluba.

Ante Bilobrk, 3. r. fotografije, bavi se košarkom i igra za sinjski "Alkar".

Irena Šibila, 3. r. industrijskog dizajnera, i Lovorka Radun iz 1. a bave se mačevanjem.

BOŽIĆNI TURNIR U STOLNOM TENISU

Prof. tjelesne i zdravstvene kulture Gordan Puljek organizirao je učeničko natjecanje u stolnom tenisu. Evo rezultata:

1. ČORIĆ	BLAŽEVIĆ
2. BANČIĆ	BRKOVIC
3. BLAŽEVIĆ	BLAŽEVIĆ
4. ČORIĆ	BLAŽEVIĆ
5. BILJANA	BLAŽEVIĆ
6. SLJOKA	BLAŽEVIĆ
7. SMOJ	BLAŽEVIĆ
8. JAHORINAĆ	BLAŽEVIĆ
9. PULJEC	BLAŽEVIĆ
10. KERIĆ	BLAŽEVIĆ
11. KERIĆ	KATURIĆ

U prolazu...

Intervju Maria Leke (4. r. industrijskog dizajna)
s Antom Blaževićem (3. r. grafike) - hrvatskim
prvakom u teakwandou.

Šaka, noga - put...

Koliko dugo se baviš teakwandoom?

Nekoliko godina. Prije sam se bavio tenisom tri godine, no nisam imao uspjeha i skup je.

Zašto baš taj sport?

Zato što mi se svida, to je natjecateljski sport. Volim se izravno natjecati i nije mi cilj protivnike ozlijediti, nego pobijediti.

Zašto si odabrao ovu školu (grafiku)?

Oduvijek crtam. Mogao sam upisati bilo koju školu, jer sam u osnovnoj školi prolazio s pet, ali ja sam htio upisati umjetničku školu.

Kad bi se trebao odlučiti između teakwanda i grafike, što bi izabrao?

Grafiku, no sad uspijevam ovo dvoje uskladiti.

Gdje ćeš nakon srednje?

Namjeravam se upisati na Akademiju. Htio bih ostati u Splitu, ali mislim kako je Akademija u Zagrebu mnogo kvalitetnija. Upisao bih slikarstvo.

Slikarstvo?

Da, grafiku sam htio usvojiti, a to, da sam odabrao slikarstvo, ne bih mogao. Ovako sam donekle usvojio i grafiku i slikarstvo jer se pod grafikom podrazumijeva crtanje i slikanje.

Slikari?

Najdraži mi je Van Gogh i nadam se da će i moje slike odisati

koloritom i realnošću, no ipak najvažnije mi je ono duhovno u slici.

Što misliš o boksu, boksačima?

Mislim da svatko ima pravo na izbor, na ono što mu se svida i što voli. Poznajem ljudi koji se bave tim sportom i skroz su u redu. Kad su u ringu, imaju veliku želju biti jači. Meni fizička snaga nije toliko bitna.

Zar boks nije previše nasilan?

Da, zato sam i odabrao teakwando, u njemu se puno više služi nogama, doslovno se prevodi noga - šaka - put.

Pobjede?

Već tri godine pobjedujem. Sad sam prešao u seniore. Bit će teže, ali se isto nadam pobjedi.

Cilj?

Najveća želja mi je plasirati se na Olimpijadi 2004.

Ante, ostvarilo ti se!

Jahao sam konja dugorepog, kestenjastog

Nikola Biliš, 4. r. slikarstva

Put kroz Bosnu bio je hladan. Tamna brda, šume, cesta vijugava, a na mjestima i zaledena. Miris ugljena i gareži, maglušasti pejzaž. Kad je svanulo ugledah jednog konja, zatim drugog, dugorepog, kestenjastog!

Bilo je prošlo podne kad smo stigli do hrvatske granice. Napokon Sava. Osjetio sam neku vrst ushićenosti, nestrljivosti, znatiželje. Sve je sada ravno: šuma, polja.. Vinkovci. Tuklo je jedan sa zvonika; nastava je završila. Ulice su pune ljudi.

"Oprostite, di je Gundulićeva?"

"Kako ste kazali?"

"Gdje je ulica Ivana Gundulića?"

"Tamo, preko Bosuta, druga desno".

Već smo stigli. Velika, zatvorena kapija okićena svadbenim vijencem, lovorum. Ulaz je prostran, ali interjer "nabacan"... Eh - upitali se, a di je oni moj lipi balkon, pa da gledam tih spokoj ljetnog popodneva.

Domaćin je bio ljubazan: "Oćeš šljive?", upita.

Pomislih - to je valjda neko voće. "Može!"

Gazda ni pet, ni šest, već uze iz ormarića jednu od mnogih boca, te natoči. "Probaj ovu, ta je dobra!"

Zatečen, nisam znao što bih.

"No, sam ti probaj".

Gučnuh, ali grlo mi se stegne, gori, oči mi se ovlaže. - drma

"Ha! He, he, znao sam ja ..." i istusi svoje crvenotiko okruglo lice prema meni, nasmije se: "Nema bolje!"

Više mi nije palo na pamet odgovarati potvrđno na ponude. Odlučili smo provesti iduća dva dana nešto sjevernije - u Donjem Miholjcu.

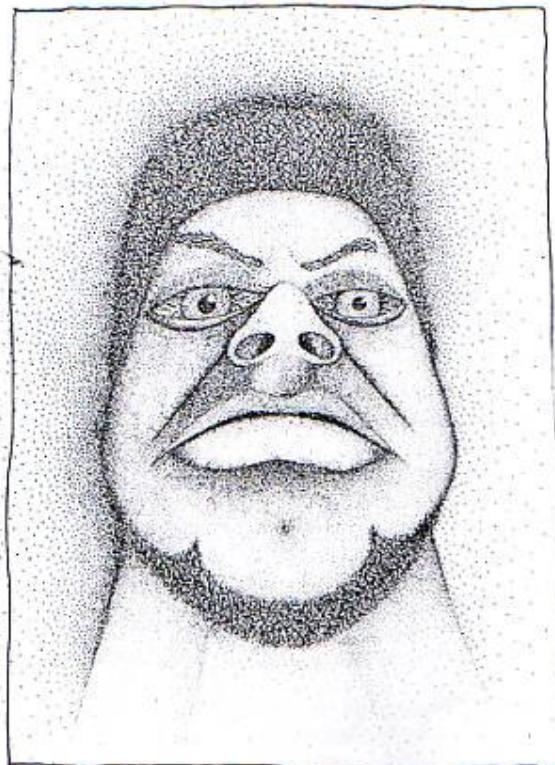
Koja ravnica, zemlja; visoka stabla, a kuće male, tople. Patka se gegaju. Ptice, polja, ljudi, stvarahu mirni, pitomi ugodaj slavonske ravnice. Svijetli okeri zrnate zemlje tope se u baršunastu sumaglicu daljine. Na horizontu naslućuju se brdašca.

Već smo se približili Đakovu. Dva visoka zvonika i dakovačka katedrala, nasumljivo, najljepša građevina koju vidjeh. Stogovi osužene trave i žarka jesen uvijek će mi biti asocijacija na taj grad.

Mirne sjene kasnog popodneva... smirena uhićenost cijelog dana u meni. Za nama su ostale i

Našice. Eto nam žute prometne table i prvih kuća - Donji Miholjac. Naši domaćini ovog puta bijahu mamma prijateljica i njezin muž. Naime, ona nas je čakala kod benzinske.

"Evo nam naših Dalmatinaca!", uzvikne muškarac, a tek nas prvi put vidi. Bijaše on čov jek nižega rasta, spojenih obrva i gусте crne kose. Otvorio je

Vedran Urličić, 4. r. grafike

vrata na maloj ogradi. Nekoliko metara dalje, u dvorištu, stajao je pas. Malen, ali histeričnog glasa. Užurbanim korakom prošao sam ispod loze i došao pred ulazna vrata. Iz kuhinje je izbijalo svjetlo. Ijevo i desno su sobe, zatim veliko ogledalo, a blizu kuhinje veliki trofej

jelenjih rogova. Zidovi i strop obloženi su drvom, a pod prekriven tapetom. Kuhinja je malena. Stol u sredini prekriven je slavonskom čipkom.

Strovalih se na kauč. Znatiželjni susjedi nailazili su jedan za drugim. Upoznali tako i Andrianu. "Napokon", pomislih, "eto netko blizak meni". Bila je nižeg rasta, duge plavosmeđe kose i neobično ljupkog lice. Objasnilo sam kako smo ovdje prvi put i ne znam ništa o Donjem Miholjeu. I tako, tek što stigosmo, već otidoh razgledati. Štoviše, imao sam vodiča.

Kad smo izišli već je bio pao mrak. Osjećao sam miris dima, trulog lišća, blizinu zime, no, bijaše to, reče ona, jeć-na od toplijih večeri. Općinjen, stodoh promatrati. Drvenu ogradi ili kapiju ima svaka kuća. Ulice su prekrivene golinim granama jabuka ili krušaka. Ako bih se slučajno približio ogradi, ili se zaustavio da bolje pogledam kuću, čuo bih nervozno režanje psa. Na moju žalost, imala ih je gotovo svaka kapija. Stigosmo tako i do parka. Prepoznah isto ono križanje odakle smo došli.

"Eno crkve!", uzviknuh kao da dam otkrio Ameriku.

"Naravno" kaže. "Ovo tu na uglu je knjižnica, a ono preko dvorac grofa B."

"Dvorac grofa B!?" moja mašta odvede me u prošlost. Dugačak zid i visoka šiljasta ograda dijelila ga je od parka. Sam pogled sjeti me na strašnog Gargamela i onog vremena dok sam kao dijete gledao "Štrumfove". Otškrinuh vrata. Udem. Nešto me vrati u sadašnjost.

"Ima li ovdje pasa!?"

"Nema," odgovori mornim glasom. "Ovaj dvorac nije privatno vlasništvo".

Zidovi su masivni, veliki. Krov je ipak davao eleganciju cijelom dvoru. Znatiželja me vukla upravo straga gdje bijaše potpuni mrak. U tami, prozori mi se učine još crnji, a stabla - njihove grane, u svježoj tišini noćnog plavetnila - poput sablasti.

"Hajdemo!", rekoh. "Brže malo, zakasniti ćemo na večeru", nisam ni primjetio da joj čvrst držim ruku. Prodosmo kroz ista ona vrata, gdje smo ušli, zatim kroz park, i eto ulice. Sve je utonulo u crvenkasti sjaj uličnih svjetiljki.

Eh, lipi moji, čim dodođ kod domaćina, vesela atmosfera dočekala me u kuhinji. Zamiriši mi, ah, ne znam što, nešto poput kuhanog povrća. A naročito se osjećao miris paprike. Već se nadoh za stolom.

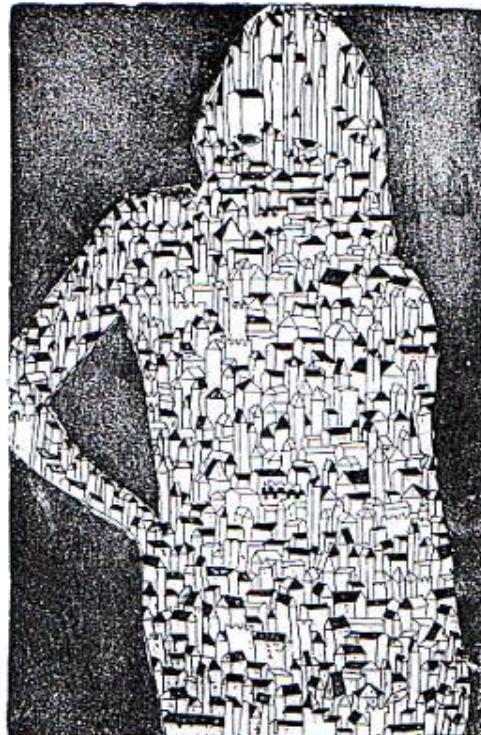
"Lijepo miriše", kazah.

"Fiš paprikaš", reće gazda (šaran i ljuta paprika). Kao prilog kuha se tjestenina, a sve to uz vino i kolače bijaše posluženo na stolu.

"Šaran je doista ukusan", rekoh polupunih usta.

"Probaj juhu" (paprikaš), reće gazda, "ta nećeš valjda izostaviti ono najukusnije". Pa, eto, pomislih, da kušamo i to. Primaknem žlicu ustima. Crvankasta juha i nije izgledala loše - naprotiv. Lice mi se zagrej, vrat izduži, a oči ovlaže po drugi put toga dana.

"Im... ate vode?", cijuknem. "Ta, ovdje ima više papra nego u papru".

Vanja Maračić, 3. r grafike

Čudio se gazda na sve to: "Jest", blago je paprena, tek tri ljute paprike".

Upitah gdje mi je soha. Iscrpljen od puta, prestrašen od pasa, pomalo iskrivljena lica strovalih se na krevet. U gluhoj tami jahao sam konja. Dugorepog, kestenjastog. Borio sam se sa strašnim Gargamelom i osvojio snašu ljupkoga lica i plavosmeđe kose.

Prve zrake sunca odavno su bile osvijetlile sobu. Ležah na krevetu, no, ljupke vile nije bilo kraj mene. Ah, pa gdje pobježe moj konj? Jedino se iz vani čulo lajanje. Bijaše to isti onaj pas koji me sinoć proganjao.

Ujutro smo već trebali krenuti. Kako sam žarko želio ostati još barem jedan dan! "Dani prolaze, ali prijatelji ostaju", pomislih. I sve je bilo lakše. Prošli smo Našice, zatim Dakovo, a moje misli ostale su u Donjem Miholjcu.

Opet Vinkovci. Gazda nas je fino dočekao. Tek što smo ušli kroz kapiju, pitao je: "Očeš šljive?". Ovog puta nalazio sam kojekakve razloge da ne pijem. Popodnevna sam provodio na rijeci Bosut.

Došao je i dan polaska. Bilo je rano i magla je tijekom putovanja skrivala drveće i ravnicu. Iza podneva došli smo u Mostar, pa još malo i eto nas na granici.

"Na more, na more, brate!" Evo opet modre slike, korčulansko - pelješki kanal! Mirno ljeskanje morskog plavetnila razlijevalo se u bezbroj akvarela tihе daljine.

Sjećanja na 1900-te

Sjećate li se, roditelji?

Lovorka Radun, 1. a

Za ovaj tekst korištena je literatura:

Marie-Madeleine Davy, Enciklopedija mistika I, Znanje, Zagreb, 1990.

Rock enciklopedija, Mladost, Zagreb, 1978.

The World Book Encyklopedia, volume 9, World Book, Inc.

i... naravno sjećanja prof. Vanje Škrobice

Rock je jedna od najpopularnih glazbenih stilova koji se slušao u našem stoljeću. Muzika je to naših roditelja. Ali i naša!

A sve je počelo davnih pedesetih godina kad je "rodena" glazba za ples i partyje. (Naravno, u Split je sve došlo nekoliko godina kasnije). U početku se rock temeljio na 3-4 akorda, lako pamtljivom ritmu, a pjesme su trajale 3 - 4 minute. Glazba se temeljila na električnoj gitari (kojoj su vrlo često pucale žice), klaviru, bubenjevima, bluesu i bogie - wogie stilu. Prva značajnija imena bila su Chuck Berry i Elvis Presley. Beatlesi i Rolling Stonesi su šezdesetih godina rock'n'roll učinili svjetkom glazbom. Teenageri (jesu li to ikad bili naši roditelji?) su opornašali svoje ljubimce, nervirali roditelje (naše bake i djedove) dugom masnom kosom, nosili nakit s ornamentikom istočnjačkih naroda i američkih Indijanaca. Zamislite danas svoju mamu kako na koncertu pada u delirij, kako vrišti, plače... Zamislite tatu kako pleše twist ili giba kukove uz zvuk rocka. Teško? No nisu oni samo slušali Beatlese i Rolling Stonese. Slušali su The Who, The Kinks, The Animals, The Dave Clark Five i The Herman Hermits,

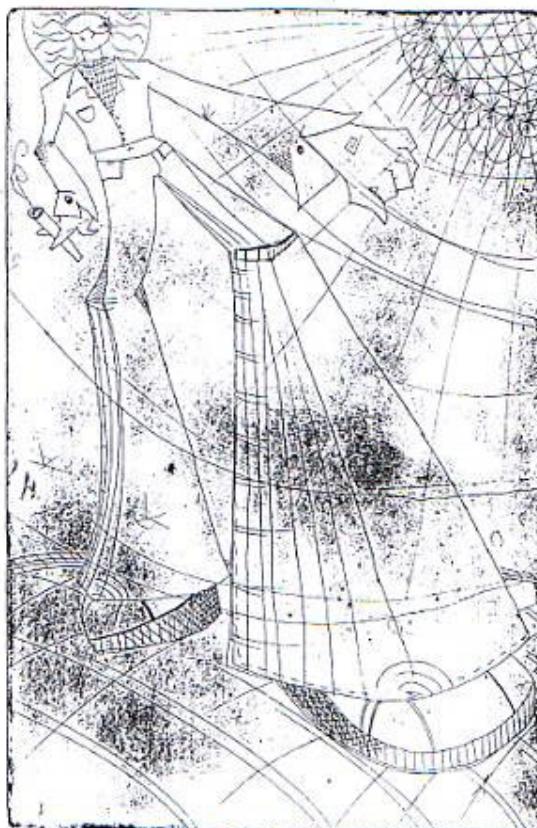
Značajna imena rocka bila su svakako i Joan Baez i Bob Dylan. (Kao da nama nisu!?). I danas slušamo njihove kult - pjesme (protestne, socijalne ali i ljubavne). Tko ne zna za "Forever young", "Blowin' in the wind", "Like a rolling stone" i "Nocking on the Haven Door".

Za razliku od mirnih i lakih pjesama Joan i Boba, američki je glazbenik i gitarist Jimmy Hendrix svirajući gitaru slušatelje bacao u trans. Isto je činio i Englez Eric Clapton.

A iz rocka su, nešto kasnije, iznikle brojne druge glazbene vrste i stilovi: county rock, heavy metal rock (Led Zeppelin i David Bowie) itd.

Rock je pratio i stanovit stil odijevanja: hlače s nogavicama na trapez, puno, puno nakita, košulje i tunike s cvjetnim dezenom, jeans, duge suknje, odjeća od kože. Mladi su proklamirali kontracepciju, bikini za plažu, načinale "Ikonice", promiskuitet. Ideje istočnjačkih religija polako se probijaju i na Zapad.

Zbog čega je rock toliko privukao pozornost? Bio je glasan! Dovoljno glasan da ga čuje svako farizejsko uho. Uz to, i njegov tekst je nosio poruku. Njegovi izvođači sablažnjivali su javnost. Jedno je svakako nedvojbeno. Rocku je pogodovalo i tadašnje društveno kretanje, antiratni pokreti, pokret za gradanska prava u SAD-a, bilo je to (nešto kasnije) vrijeme braće Kennedy, Martina Luthera Kinga.

Paolo Farčić, 3. r. grafike

Rafaela Dražić, 4. r. grafike

ART
SHE

Vladan Bergamo, 4. r. grafike

Rock je bio u vezi i s hippi pokretom.

Hippi pokret se "začeо" u kalifornijskim šumama kada su mladi (od 17 do 25 godina iz dobrostojećih obitelji) stvarali zajednice – komune (mnogi su živjeli nagi). Bijaše to izvorno mistični, slobodarski i revolucionarni pokret usmjeren protiv "American Way of Life", materijalnog svijeta vrijednosti, kulta novca, površnosti života, nasilja, rata... a propagirali su naturizam i meditaciju. Isticali su ljubav, mir, "brotherhood of man" jer za njih nisu postojale nacije, rase, vjerske, spolne ili neke druge podjele. Pripadnici ovog pokreta bavili su se obrtom (izradbom nakita). Pridruživali su im se bjegunci ("runaways") koje je privukla tajna droga, promiskuiteti zajednički život i "oslobodenje" od obiteljskih stega. Naime, s hippijima je počelo masovnije konzumiranje marihuane i LSD-a, zbog čega su mnogi (pogotovo ljudi iz show-bussinesa) izgubili život. Mnogima je pjesnik Allen Ginsberg postao idol i guru, oduševljavali su se srednjevjekovnom kršćanskim mistikom, budizmom, Ghandijem, Tagorom, tibetanskom Knjigom mrtvih, okultizmom, književnicima Emersonom, Baudelaireom, Whitmanom (imamo ga i u našoj knjižnici), Aldousom Huxleyjem, Freudom, Frommom (pročitajte njegovo "Umijeće ljubavi"), Normanom Mailerom. Najpoznatiji voda hippija je Timothy Leary,

nekad profesor na Harvardu, koji je izbačen s fakulteta zato što je navodio svoje studente da uzimaju LSD. Mnogi su ovaj pokret nazivali "djeca cvijeća" jer je cvijeće za njih simboliziralo ljepotu, prirodnost, istinu.

Tako je stvorena prva moderna kontrakultura koja je na velikim glazbenim festivalima "be - in, love - in i smoke - in" (otok Wight, Grand Canyon, Woodstock...) okupljala i do pola milijuna ljudi.

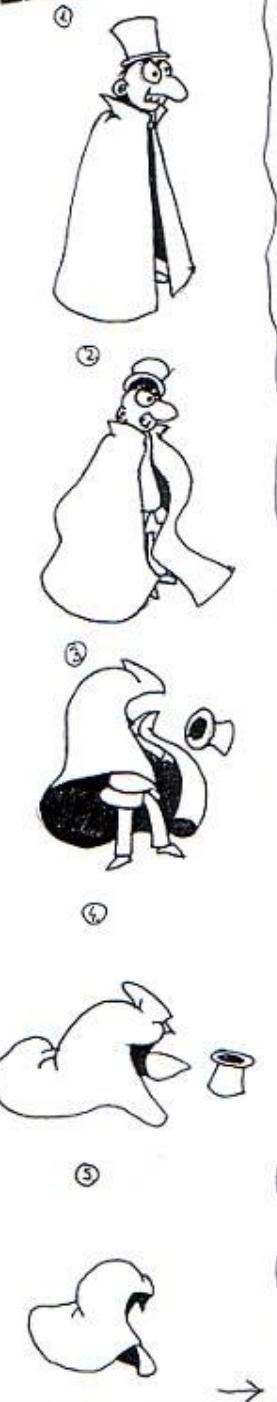
Istovremeno su, kroz hippi pokret i rock glazbu, mladi širom svijeta izražavali otpor spram tradiciji, običajima i postojećem životnom stilu. (A roditelji se nama danas čude!) Kako li nam danas izgledaju nevjerojatne njihove nekadašnje parole: "Make love, not war!" i "Paradise now!" Ipak, njihov simbol i mi nosimo oko vrata - otisak grubove noge u krugu (golub = simbol mira; krug = simbol svijeta).

Već su se krajem sedamdesetih mnogi pripadnici "moderne izgubljene generacije" uključili u institucije kojima su mogli ostvarivati ideje općeg dobra, drugi su potražili spas u duhovnosti i religioznosti, no većina njih se "stopila" s društvenim konvencijama.

U svakom slučaju, raduje nas ova faza u životu naših roditelja koju je obilježila jednostavnost, životna radost, nekoristoljubivost, pacifizam...

Prepoznajete li se, roditelji?

**ART
LITERATURA**

Jadranka Kljajić, 3. r. fotografije

"...ubio dijete nožem..."
"...umro od prekomjerne doze..."
"... 407 djece umrlo od gladi..."
"...djevojčica počinila samoubojstvo..."
"...rodila dijete i bacila ga u kontejner..."
"...igrajući se pištoljem ubio najboljeg prijatelja..."
"... još 76 vojnika dalo svoj život za domovinu..."
"... sida oduzela još jedan život..."

Samо vijesti o ratovima, bolestima, drogi, gladi ... Na televiziji samo tenkovi, bolnici, krv ... I kako onda djeca mogu imati djetinjstvo, kako odrasli mogu imati život? Tko će djeci objasniti što je to ljubav kad nitko ne zna značenje te riječi? Tko će objasniti sedmogodišnjaku gdje mu je rat odnio mamu i tatu, tko će objasniti majci zašto joj je sin umro tako mlad? Tko je kome dao pravo da od ovoga svijeta napravi pakao? Oni na vlasti samo se smješkaju u svojim skupim odijelima i govore da moramo ići dalje. A to nam jedino i preostaje: živjeti za novi dan - živjeti bez sjaja ljubavi...

Kristina Divić, 3. r. grafike

Ljubav danas

"Tvoje su usne crvene kao latice crvene ruže. Tvoja kosa zlatna je i mekana. Tijelo bijelo kao oblaci nad mojim očima. Ti, moja ljubavi, andeoskog si lika kojega nisam vrijedan pogledati, dotaknuti."

E, da, to bi bilo lijepo da mi netko tako slatke riječi govori.

Danas od muškarca ne možeš dobiti obični uljudni pozdrav, samo psovke i:

"Ajme, što si to obukla?" ili: "Što si debela!" Znam, znam, i mi smo malo krive, bojamo kosu u zeleno, modro, ljubičasto pa kako nam onda mogu reći da smo "andeoskog lika"!

Ljubav još nije posve izgubljena. Postoje još zadnji romantičari koji nas vode uz obalu da gledamo brodove, sutan, more kako se njije, plim u ... malo sam se zanjela, prešla opet u neko prošlo vrijeme. Danas nas vode na Rivu, ali pred kavanu Dubrovnik gdje se napiju i potoku s onim sa susjednog stola zbog nekog glupog nogometnog komentara. Oh, kako romantično!

Ipak mislim da ima nade za nas. Možda sam ja jedan od onih izgubljenih romantičara koji lutaju za nečim što ne mogu pronaći. Ako nema nade, što onda imamo? Bolje je uopće ne izlaziti iz kuće i čekati da po mene dove princ na bijelom konju. A možda tamo negdje daleko postoji neki zagubljeni romantičar koji luta za svojom princezom? Tko zna, možda mi je on točno ispred nosa?!

Vinka Marinković, 3. r. grafike

DANI KRUHA

Prof. Marica Butina uredila je pano za Dan kruha 1999. Na njega je postavila najuspješnije haikue koje su napisali učenici prvih razreda.

Kruh:
velika stvar
za male ljudе.
Emiliano Marinov, 1. a

Miriše, dimi se;
hladi se -
i brzo nestaje ...
Zoran Džimbeg, 1. a

Kruh daje snagu:
miris je života
i okus ljubavi.
Nino Strmotić, 1. a

Žuto klasje,
bijeli prah -
rumena pekarica.
Lovorka Radun, 1. a

Kao dukat okrugao,
kao dukat žut -
kao dukat skup.
Katarina Strukan, 1. a

Gori pšenica ...
*Kakvog je okusa Kristov
kruh?*
Miris guši ...
Margita Komenda, 1. a

Kruh - igra
igru skrivača
u klasju žita.
Danijel Grubišić, 1. b

Kruh: na stolu
život, svjetlost
i mir.
Jelena Lijić, 1. b

Zlatna polja;
fini bijeli prah,
ukusni kruh.
Branka Punda, 1. b

Kao dijete
diše u naručju;
miriše kruh.
*Ana -Marija Trevižan, 1.
b*

Gladna sam;
željna sam - njega,
toplog bakinog kruha.
Alma Hodžić, 1. b

Kruh: uz pomoć mlina
začet, rukama miješen -
iz vatre rođen.
Petra Sovulj, 1. b

Jelena Cvjetičanin, 4. r. fotografije

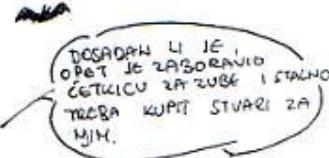
①

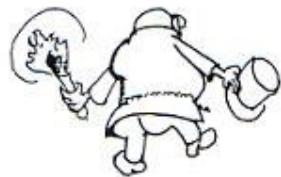
②

③

④

⑤
3.

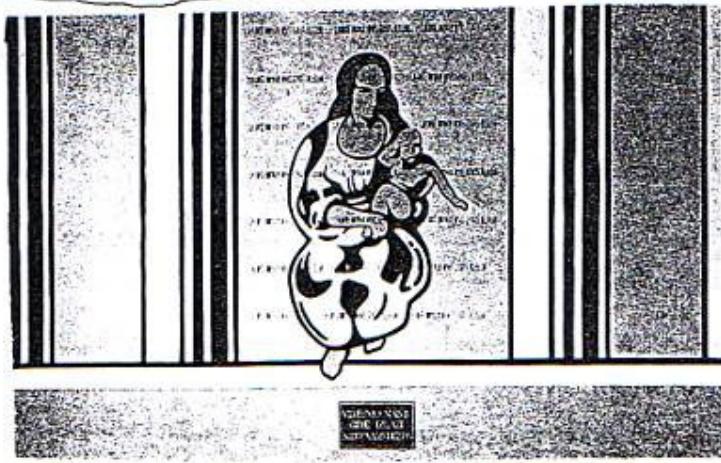
Marin Baučić, 4. r. slikarstva

ENO!

ART LITERATURA

SVE JE
 STALO
 ŠŠŠŠ
 ŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠŠ
 TISINA JE
 REKLA SVOJU PRVU
 RIJEČ - DA, TO JESE-
 NSKI JE DAN. VJETAR
 MI SMRZAJE DUŠU;
 TE ŠKOM BJE LINOM
 OBLAKA GEGAJU SE
 CRNE PTICE. NE ŠTO M'
 ŠUŠTI POD NOGAMA
 LIŠĆE JE TO KOJE SVA-
 KIM DAŠKOM VJETRA
 ISPUNJA ZRAK ŽUTO-
 ŽELENIM BOJAMA. SJE-
 TIH SE TADA ONOG VE-
 DROG ODRAZA NEBA U
 TIHOM MORSKOM PLAVETNILU.
 JEDNA SUZA KAPNE MI NA
 RUKU, ZATIM DRUGA, TREĆA... AH,
 NISU SUZE,
 SAMO KI-
 ŠA KOJA
 PADA

Nikola Biliš, 4. r. slikarstva

Poete

Odrazi

Odrazi dlana i obraza
nekad mekani poput svile,
oštiri za žilavu zemlju.

Ako hoćeš, izvuci svoje konce,
raskrstite se vas dvoje
jer crveni se dlan,
a peče obraz.

Više nema tu sjemena,
samo trpi zemlja
i od kiše blatinjava
i od sunca raspucana.

Više nema tu zrealjenja -
toliko se pušilo
da je sva prljavština izašla na površinu.

Tko tu tuče,
tko tu opraća,
gdje je sada razlika
između svilenih vrpci i lanaca?

Hoćeš li se zadovoljiti štalom
ovaj put?
"To je najbolje što možeš!"
(Osvoježi se i uzmi plug.)

Meni odavno tu su samo
odrazi dlana i obraza.

Majka

U tišini plete;
samo otkucaji zidnog sata.
Misli joj lutaju
od šalice kave do prašine
po policama;
tiho se brine -
to je njen posao
(kad ne glača košulje)
Tko zna kud se sve skita!
S kim li se samo vidi?

Pastir drijema
dok mu ovce lutaju po golom kršu,
gube se medu crnim čempresima...

Ovo neoprano posude
baš joj mira ne da.
Evo, obrisala je i poslijednji tanjur.
Po kapcima je zakucala kiša;
dok ih zatvara,
pogled joj nestaje u valovima:
Gdje li je tek on?
(U korpi hrpa neizglačanih košulja.)

Kad li će doći?
Po tim morima sigurno je svačiji,
samo ne moj!

Ispušta igle,
tišinu zamjenjuje buka
otvaranja i zatvaranja ladića.
Prvi put oblači haljinu
koju joj je poklonio za godišnjicu.
Stavlja malo kćerkinog ruža
na svoje ispuçane usne.

Pastir se budi,
a ovaca nema!
"Nekad si sigurniji kad drijemas."
Dosadilo joj je kupovati
klupka vune.
Sad želi naučiti kako se prede
pa hoda po golom kršu
u cipelama s visokim petama
koje godinama nije nosila;
ne boji se zvijerki što šumom lutaju.

Samo hrabri pastiri svoje stado pronadu.

A ona je na svoje naišla
kako šeće ruku pod ruku
s gospodinom vukom.

Mario Leko, 4. r. industrijskog dizajnera

Nova ljubav

tužaljka

Prirodno sam nervozna
 i kad osjetim život što kola mi tijelom,
 i kad osjetim novu ljubav da šapće mi za vratom,
 i kad osjetim mjesecinu što svijetli mi noćne pute -
 ja moram što prije
 asfaltirati svoje livade,
 požnjeti svoja polja,
 posjeći svoje šume
 i posaditi betonsko sjeme
 u razrovani zemlju;

jer bojim se svog srca što ludački lupa,
 bojim se da umrijet će od ushićenja
 što donosi mi ga novo jutro,
 nova noć,
 nov život
 s tobom, ljubavi.

Evo ti užareni asfalt - tebi koji mi rosiš livade,
 evo duge jednolične ceste - tebi od čijih koraka klasje u polju zadrhti,
 evo ti plemeđa nebodera umjesto mojih krošanja
 kroz koje upleo si svoje tople svjetlosne zrake
 i probio se sve do mog mračnog bila;

i zato evo ti teški obaci vječnog smoga, sunce moje
 rođeno na novom plavom nebu iznad mene
 da bi moju tamu osvijetilo,
 da bi me zamrlo probudio,
 naučilo ptice u gaju pjevati,
 naučilo me disati, jesti, piti ...

Ali andeosko dijet koje učilo se živjeti
 čim otvorit usta za prvu riječ
 povrati svoje priprosto ljudsko srce
 u strahu da ne kaže *volim te*.

Jelena Grbč,
 4. r. slikarstva

ZID ZIDZI SIVI ZIDSIVIZI ZIDZID KAHENZIDZA
 OZIDZIDZ DZIDSIVISIVI ZIDZIDS MENIZIDZID
 IDZIDZID SIVI SIVIZIDZI IVISIVIZ SIVIZIDSIVIK
 ZIDZIDZID DSIVIZIDZID IDZIDZID AHENZIDZID
 ZIDUKINI ZIDUKEIN ZIDUMJEMA ZIDPLAČAZID ZIDPLAČ
 IJKNESKI ZIDKIN ČKOZIDU PLAČAZIDZID AZIDPLA
 ESKIZIDZIDZID AJEMAKOJ PLAČA UJERIZ ČAZID
 KINESKIZIDZIDZID AUBMAKZID ALEMUZIDZID ZIDZID
 ZIDHOJEBAKZID ZIDZID PREGRADNIZID ZID MEĐU LUD
 HOJEBAKZIN ZIDZID PREGRADNIAZID MAZIDHEBU
 ZID BAKINZIDZID ZIDZID MOSVIZIDZID LJUDIMA ZIDZID
 ZIDHOJEBAKZID ZIDZID PREGRADNIZID ZID MEĐU ZIDZID
 ZID ZIDCOJ SU SAGBO ZIDZIDZID ZID BAKIN ZIDZID BAKIN
 ZID ILILUDUSVOHME ZIDZIDZID ZIDZIDZID BAKINZID
 ZID CINATZIDKU SVAČE ZIDZIDZID BAKINZID ZID HOJE
 ZID ADINLNOZIDZID ZIDZIDZID BAKEBAKINZID ZIDZID
 ZIDKA OZIDSAMOZI IHOŽDAZI ZIDSVI VELIKICA ZIDZID
 DZIDSAMO SVEJE DZIDZIDZID MENI ZID ZIDUKI PUNO PUNO
 SAMOZIDEDZIDS SAMZIDZI MIJEMAKSIZID PUNOZID
 AMOZIDZIDZID DZIDSAM ZID PLACBACIN VLISUNOZID

N

Sunčica Fradelić

4. r. slikarstva

Sunčica Fradelić. 4. r. slikarstva

brišem hrdu
 s vlažnih dlanova
 o grubu tkaninu tende
 dok
 mreštanje modrih sjena
 uz bokove glatka drva
 blaži mi vruće čelo,
 uz miris masline
 joda, benzina

uz olovu, stiropor
 tunje
 umorno pripjam tijelo,
 klizim u san
 san mi mrijesti lice
 u tisuće tudih lica
 u jarku koprenu
 oblaka na obzoru
 ono smekša se, pa razgori
 u igri s morem
 srebri
 zaiskri, pa nestane
 u šumnoj
 gustoj tami
 razabirem se jedva
 crvenih, toplih ušiju
 već budna sam
 vlažni mi dlanovi
 mirišu po željezu

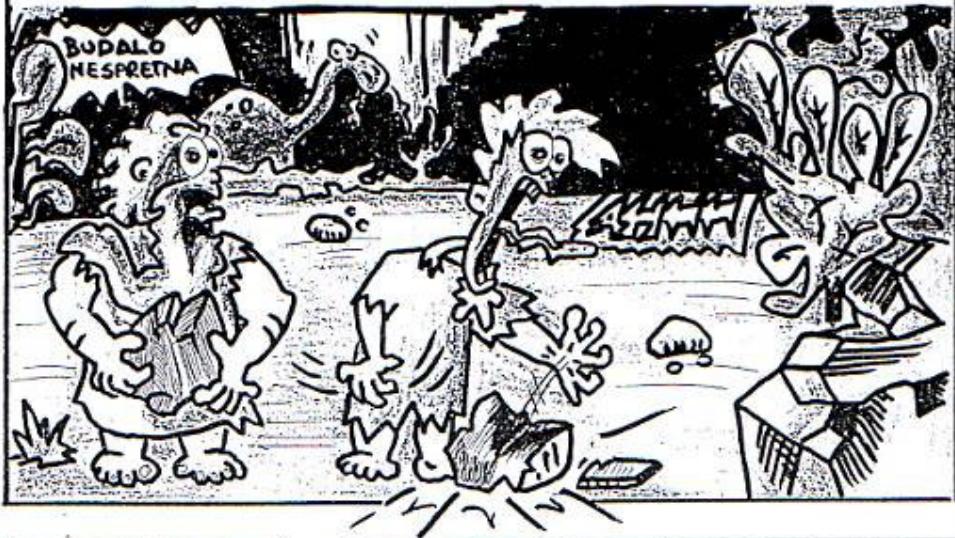
**ART
200**

Sonja Gašperov

3. r. slikarstva

KAMENOGLAVCI BY SONJA

IDEJA O OBRADI KAMENOG ORUDA ...

I TAKO JE NASTAO PRVI OTKRIVAČ
ORUDA OD KAMENA. IZUMIO JE
OTVARAČ ZA PIVO

TKO, ŠTO, KADA, KAKO, ZAŠTO, GDJE...

Arsena Vuković, 2. r. grafika i Alma Hodžić, 1. b

Mnogi su poželjeli nekoga u školi nešto pitati, a nisu se usudili ili nisu imali prigodu. Zato smo popisali vaša najzanimljivija pitanja, sortirali ih i pokušali pronaći odgovore kod onih kojima su upućena. Naravno, gospodin ravnatelj je bio naša glavna meta, pa je on dobio i najveći broj pitanja. Iznenaden ovim dodao je da su vrata njegove kancelarije otvorena za sve učenike s dobrim prijedlozima, idejama i sl. Nažalost, neki profesori nisu odgovorili na postavljena pitanja. Ne znamo je li razlog kratkoća vremena ili nešto drugo. Šteta!

Pitanja upućena ravnatelju i njegovi odgovori:
Kada ćemo dobiti nove klupe i zavjese u učionice i radionice?

Iduće školske godine.

Zašto je upisnina tako visoka? Zašto onda moramo plaćati materijal za nastavu i nikad ga nema dovoljno?

Upisnina je propisana Pravilnikom. Drugi dio pitanja ujedno je i odgovor. Uz sav taj novac, materijala uvijek ima toliko da bi ga trebalo još.

Je li istina da ćete uposlitи čuvare da obuzdaju učenike prvih, drugih i trećih razreda? Trebalo bi staviti u svaki razred po jednog čuvarta.

Lakše je čuvati sebe od drugih, nego druge od sebe. Jedan od ciljeva naše škole je odgojiti svakog učenika da djeluje slobodno u svijetu da ne ugrožava druge.

Imamo previše sati tjedno. Ima li šanse da se to promjeni?

Na tome se upravo radi. Satnica bi za I., II., III. i IV. razrede tjedno ukupno iznosila 35 sati.

Kada ćete popraviti utičnice u učionicama?

Utičnice se kontinuirano popravljaju i razbijaju (potrudimo se oko odgovora 3.).

Hoćemo li skoro dobiti računala i predmete koji bi nas učili raditi na njima?

Novi nastavni program predviđa za svaki odjel u II., III. i IV. razredu po 2 sata računarstva i na tome se upravo radi.

Zašto nemamo fiziku kad je ona potrebna za neke fakultete?

Bila bi potrebna i biologija i možda još koji predmet, ali ovo je stručna škola kojoj su sužene mogućnosti za izbor fakulteta poslije mature.

Kada će se urediti (razred) "Venecija"?

"Venecija" se kontinuirano obnavlja i uređuje (potrudimo se oko odgovora 3.).

Kada će se obojiti učionice, poglavito one najkritičnije? Vjerujem da bi u tome sudjelovali i učenici?

Pogledaj prethodni odgovor.

Zašto škola na potakne druženje naše škole sa sličnim školama (primjerice onom u Zagrebu)?

Družimo se, ali ne dovoljno. Ove školske godine u

travnu kod nas će se održati natjecanje učenika u likovnom području

Ima li nade da skoro uredite zahodske prostorije, postavite zrcala, sušila, papir i sapun?

Odgovori 3. 5. 8. i 9.

Halo! Osmijeh! Jeste li za to ikad čuli?

Osmjejujem se samo I. a, I. b, III. a, IV. b, zatim IV. grafike, II. slikara, trećašima koji slušaju ergonomiju, drugašima na kreiranju odjeće, razredu razrednika Prlića i razrednika Skokandića, slikarima koji slušaju perspektivu, drugašima koji utorkom imaju prof. Piragića, maturantima koji ponedjeljak sjede u fotu, učenicima s 5 sati foto tehnika tjedno i učenicima koji imaju obradu sadre, a nisu trećaši. Ostalima osmijeh upućujem po zaslugi, osim Josipa K. kojem se nikako ne smijem (mislim da me je on to i pitao).

Ima li novaca da se oboji fasada škole u "živim" bojama?

Projekt samo što nije zaživio.

Zašto škola ne uvede strože mјere za one koji izneređuju zidove, klupe i ostalo? Zašto se strože ne postupa prema zakašnjnjima na satove?

Naša je konceptacija: ne strogoca, već razumijevanje, ne kontrola već vlastiti princip, ne kazna već šansa. Ovakav put je tež i manje efikasan, ali je human.

Pojedinci koji izneređuju to čine skrivajući se. Takav princip ne može biti javan. Učenicima koji to rade destrukcija je posljedica, a ne uzrok djelovanja. Uzrok je u pomanjkanju nečije ljubavi, pamanjkanju nečije brige, u pomanjkanju slobode. Na nama je otkriti te uzroke i uputiti učenika kako ponovno biti slobodan ili kako ostvariti ljubav.

Zašto nemamo dodatnutu nastavu?

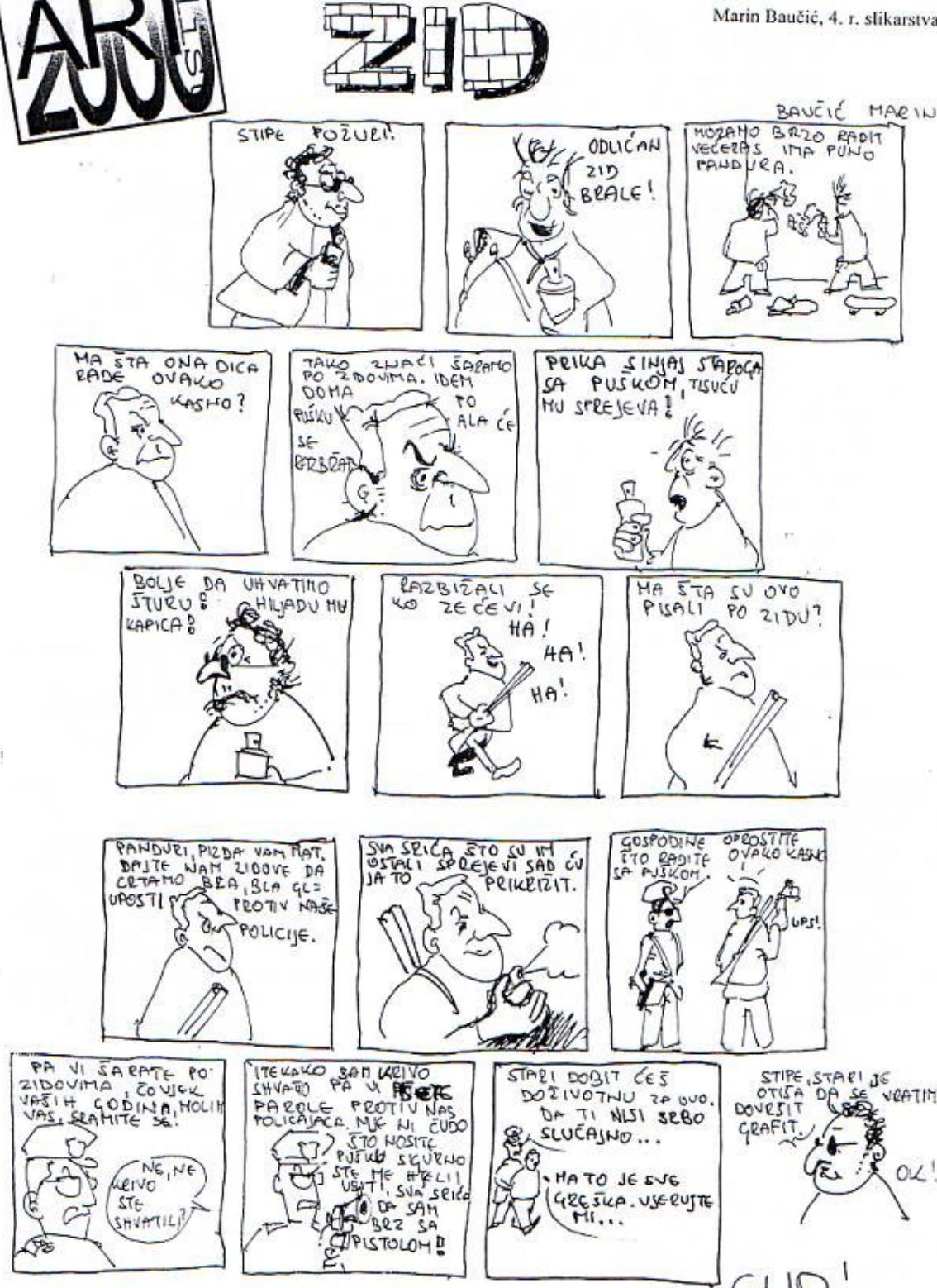
Zbog prevelikog redovnog opterećenja. Zašto ova škola nema svoj Dan škole? Što mislite o prijedlogu da taj dan bude 29. veljače, slavili bismo svake četvrtine godine, što je ujedno i ciklus jedne generacije. Tada bismo mogli imati bogatiju proslavu (izdavanje neke knjige, mape radova...).

Upravo smo ove godine odredili da se Dan škole obilježava 22. travnja (tjedno i Dan planeta Zemlje).

Zašto ne postoji pušionica za učenike?

ART ZID

Marin Baučić, 4. r. slikarstva

Onima koji se tek navikavaju na dobro, lakše je dati bolje uvjete za upražnjavanje nečega suprotnog od toga dobra.

Kad ćete kupiti pravi printer i skener?

Do kraja ove školske godine.

Zašto nas nitko ne želi voditi na maturalnu ekskurziju u Prag? (ovo pitanje postavljaju svi trećaši)

Kad se u nekim situacijama dođe do praga, treba iskušati druge mogućnosti. Ili je možda svejedno, jer svih putova vode u Rim.

Ima li nade da se nešto promijeni u organizaciji maturalne večeri?

Po definiciji maturalnu večer organiziraju učenici kako bi svojim gostima (profesorima) pokazali svoju odraslost i u neformalnom zabavnom druženju.

Zašto imamo samo jedan strani jezik?

Pogledaj odgovor pod 7.

Zašto ne kupite mobitel? Dosadno je gledati Vas s žičanim telefonom po školi.

Kad sam pročitao ovo pitanje otišao sam u dućan i kupio mobitel. Ali stari bežični telefon još štamam po školi, jer je pitom i poznaje sve staze i puteve.

Zašto ćemo imati stalni model?

Teško je imati stalnog modela, ako nije gipsani.

Zašto ne nagradite prof. Vanju Škrobicu. Zar nagrade dobivaju samo profesori iz stručnih predmeta?

Uz moju veliku zahvalnost za njen trud i ukupno djelovanje u razredu, biblioteci, školskom listu, dramskoj družini, česte pohvale njenih stručnih savjetnika, prva mjesta na državnim natjecanjima, možda niste znali da je prof. Škrobica školske godine 97/98. naime nagrada za gore navedeno dobila 123.000 kuna, godine 98/99. nešto manje cca., 105.000,00 kuna, ali je na početku ove godine naime svojih uspjeha od nadležnih realizirati dosad najveći iznos od 203.000,00 kuna.

Zašto ne kupite posebnu televiziju i video za prof. Duževića?

Pokušavam nabaviti jedan model iz Flintstonea, ali još sve dijelove nisu isklesali.

Što mislite o novom prijedlogu zakona rada kafića i diskoteke?

Zabava je u vama, a ne u kafiću. Mislim da je svih 24 sata ravnopravno u tom smislu. Dakle, ako je dogovor ili zakon da se diskoteka zatvara 2 sata ranije, počnite plesati 2 sata prije.

Zašto se sva keramika ljubomorno čuva?

Ne sva, samo lijepa keramika.

Pitanje upućeno prof. Nikoli Skokandiću i njegov odgovor:

Je li u grafici hiperprodukcija odlikaša?

Nije, svi bi trebali biti odlikaši u struci.

I prof. Boris Delić dobio je jedno pitanje i dao nam ovaj odgovor:

Slažete li se s tvrdnjom "Punk's not dead"?

Ne, revolucija je pojela svoju djecu.

Naoko neobično pitanje bilo je postavljeno prof.

Marku Amižiću. No, i on se snašao u odgovoru.

U kom grmu leži zec?

Ali nema više grmova.

Netko je nešto primijetio i u radu administratorice Milene Tešije i postavio joj pitanje:

Zašto obvezte prema prof. Marici Butini izvršavate odmah (tipkanje, fotokopiranje...), a ostali moraju čekati?

Ona jedina plaća.

Odijevanje prof. Diane Rošin očito je potaklo nekoga da postavi pitanje:

Uvijek ste moderno odjeveni. Gdje nabavljate odjeću?

Hvala. Nem: neko posebno mjesto.

Prof. Jovi Dodigu upućeno je samo jedno pitanje, no on se nije dao zbhuniti?

Zašto ste sve olovke, skialpele, gumice... odnijeli kod sebe na Čiovo?

Nije istina. Kradete vi meni. Koliko sam puta ja donio svoj pribor...

Prof. Željki Milošević Paro upućeno je nekoliko pitanja i gotovo sva na istu temu:

Zašto ne želite da idemo u Prag na ekskurziju?

Imamo li mi pravo birati gdje ćemo na ekskurziju?

Zašto ne idemo na ekskurziju u Atenu, Barcelonu, München, Madrid...?

Zašto ne pripazite na svoje odijevanje kad dolazite na nastavu?

Ne dajem odgovore na glupa pitanja.

Prof. Vanju Škrobicu učenici su pitali:

Zašto školska knjižnica nema dovoljno knjiga, poglavito lektimih naslova?

Mnogo je razloga: novčani, promjena programa hrvatskog jezika itd. Moguća su poboljšanja. Možda bi bilo najbolje dati alternativne naslove i autore. A možda bi bilo pomaka kad bi učenici brže čitali i vraćali knjigu.

Hoće li u našoj školi biti neka natjecanja, primjerice Lidrano?

Već devet godina naša škola uspješno sudjeluje u ovom natjecanju. Za ovu godinu prijaviti ćemo školski list, individualne novinarske i literarni radove, recitatore, dramski nastup.

Zašto se ne uvedu slobodne aktivnosti, primjerice dramska i novinarska družina?

Očito niste upućeni. U školi djeluje novinarska i dramska družina, recitatorska i literarna, družina za zaštitu baštine i sportska.

Pedagoginja Aleksandra Dužević

Samoprocjena - put ka uspjehu i sreći

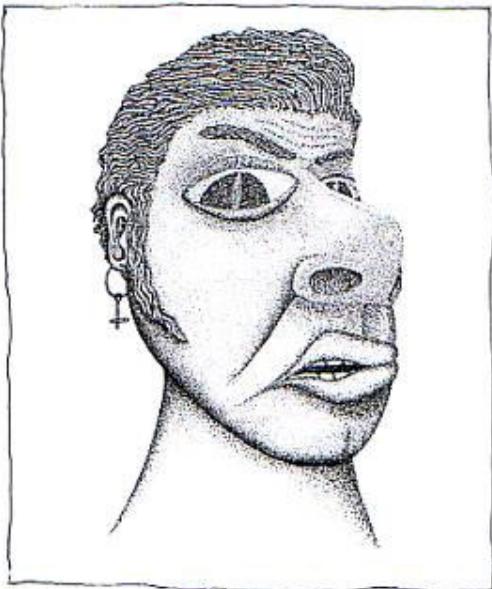
Samoprocjena je zapravo postavljanje pitanja samome sebi i davanje iskrenih odgovora.

Ovaj model samoprocjene koji će vam izložiti je "realitetna terapija" koju je razvio dr. William Glasser, a više o tome možete naći u knjižici "Kako pomoći klinicima da si sami pomognu" E. Perry Cood NIP, "Alinea", Zagreb, 1993. (pogledaj u našoj knjižnici)

Samoprocjena je veoma važan kanal na putu da postanete odgovorne, djelotvorne i sretne osobe.

Kako do pravilne samoprocjene? Postavite sebi ova osnovna tri pitanja:

1. ŠTO ŽELIM?
2. ŠTO RADIM DA POSTIGNEM TO ŠTO ŽELIM?
3. DONOSI LI MOJE PONAŠANJE ONO ŠTO ŽELIM?

Vedran Urličić, 4. r. grafike

Na prvi pogled ova se pitanja čine vrlo jednostavna. Bez obzira na to čemu težite, ako ne znate što želite, nećete to ni postići. Čak i ako znate što želite, a koristite nedjelotvorna ponašanja, opet nećete ništa postići. Dakle,

odgovori na ova pitanja mogli bi biti prilično složeni.

1. ŠTO ŽELIM?

Ovo pitanje podjelite na dva pitanja:

- opći smjer?
- specifične želje?

OPĆI SMJER:

Koji je opći smjer kojim želim ići u svom životu?

Mogući odgovor:

"Želim se kretati u smjeru sreće, uspjeha, snage, odgovornosti, želim raditi najbolje što mogu, biti u kvalitetnim odnosima". Ovaj odgovor je jedna naša opća predodžba.

SPECIFIČNA ŽELJA:

Što želim točno, specifično? Kada bih bio uspešan ili kada bih radio najbolje što znam, kako bi to izgledalo? Što bi se točno dešavalo u mom životu?

Možda će vam u prvi mah biti teško usmjeriti pažnju na specifičnu sliku ili će vam biti bolno priznati, čak i samom sebi da želimo ono što nemamo, ali budite otvoreni prema sebi.

2. ŠTO RADIM DA BIH DOBIO TO ŠTO ŽELIM?

Da biste odgovorili na ovo pitanje morate "imenovati ponašanje". Često koristimo nedjelotvorna ponašanja, a da uopće nismo svjesni da smo ih odabrali. Zapravo, većina nas uopće ne razmišlja o njima kao o PONAŠANJIMA, mi razmišljamo o njima kao o STANJIMA (depresivan sam, ljut, bijesan, uvrijeden ...). STANJE je nešto što nam se jednostavno dogada, nešto nad čim nemamo kontrolu, a PONAŠANJE je nešto što biramo učiniti (ili biramo ne učiniti). Naučimo li identificirati ta ponašanja, možemo procijeniti pomažu li nam da bismo dobili ono što želimo ili ne. Ako smo depresivni ili bijesni najvjerojatnije je da na dulji rok nećemo dobiti rezultate kojima težimo.

Npr. Želim imati odlične ocjene iz stručnih predmeta!

Što radim da to dobijem?

Sjeditim u kući i žudim za tim ocjenama, ali sam u depresiji jer ne mogu nacrtati bolje nego što crtam. To me dovodi do još veće bezvolje.

3. DONOSI LI MI MOJE PONAŠANJE ONO ŠTO ŽELIM?

Ovo pitanje je srž samoprocjene, ali bez prva dva, ona ne može biti djelotvorna.

Npr. Nastavim li sjediti, željeti i biti depresivan,

1. ŠTO OPĆENITO ŽELIM?	2. ŠTO RADIM DA BIH DOBIO TO ŠTO ŽELIM?
ŠTO SPECIFIČNO ŽELIM?	3. DONOSI LI MI MOJE PONAŠANJE TO ŠTO ŽELIM?

kakve su mi šanse da postanem bolja učenica (učenik)? Hoće li mi to ponašanje donijeti to što želim? Sumnjam
ŠTO ĆE MI POMOĆI DA DOBIJEM TO ŠTO ŽELIM?

Koja mi ponašanja mogu koristiti? Tu počinje potraga za djelotvornijim ponašanjem koja će nam pomoći da ostvarite svoje želje i sreću. Npr. Za bolje ocjene iz stručnih predmeta moram upotrebiti ova ponašanja: razgovarati s profesorom, vježbati više vremena, čitati stručnu literaturu.

SHVATILI STE??

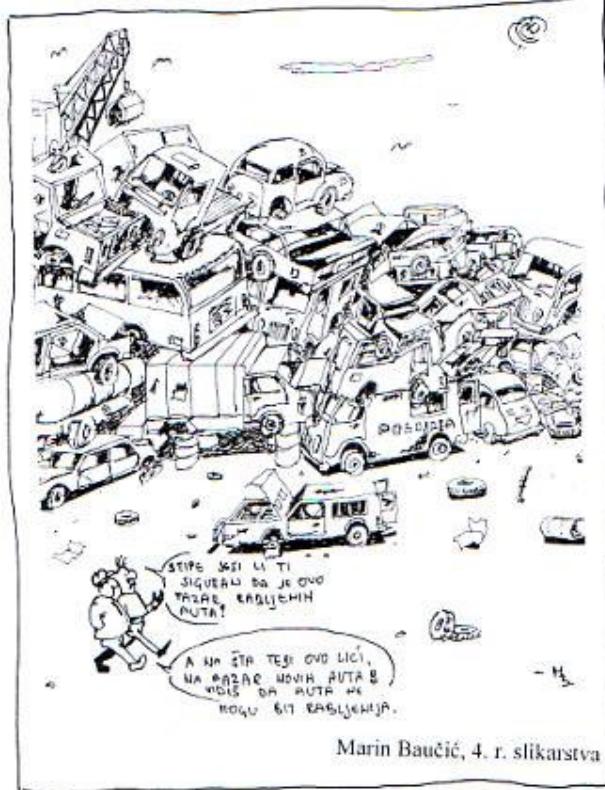
Kada se suočite s realnošću da su naša sadašnja ponašanja nedjelotvorna, možete razmisliti i smisliti nova ponašanja, složiti plan i aktivno postići to što želite.

VI STE NA REDU !!!

Sjetite se nečega što želite. Počnite s nečim malim (npr. sadnja biljke u pitaru). Kad se usavršite na malim stvarima, možete krenuti dalje, na velike stvari (kao što je biti uspješan u školi).

AKO VAM DJEVOJKA /
MLADIĆ / ODE,
SRETAN IM PUT!
AKO NE DOBIJETE
NOVI, BOLJI POSAO,
KRPAJTE NEKAKO SA
STARIM!
AKO PADNETE,
STRESITE PRAŠINU I
DOSTOJANSTVENO SE
DIGNITE S PODA.
ZAISTA, SVE OSIM
SMRTI DA SE
POPRAVITI.
A I KAD SVI ODU, KAD
NIKOGA NEMA,
MOŽE SE SANJATI.

Marin Baučić, 4. r. slikarstva

**ART
ZOO**

KAMENOGLAVCI

By Sonja

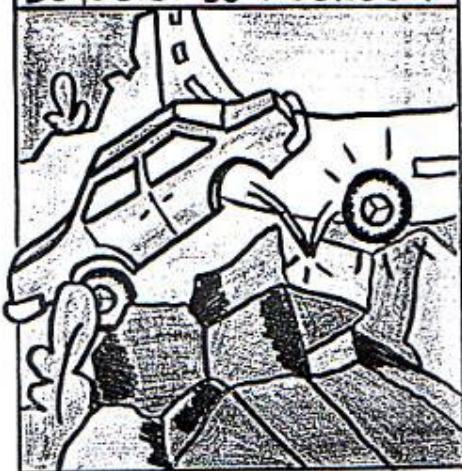
Sonja Gašperov, 3. r. slikarstva

KAKO JE NASTAO KOTAČ... i KOLICA i ☮

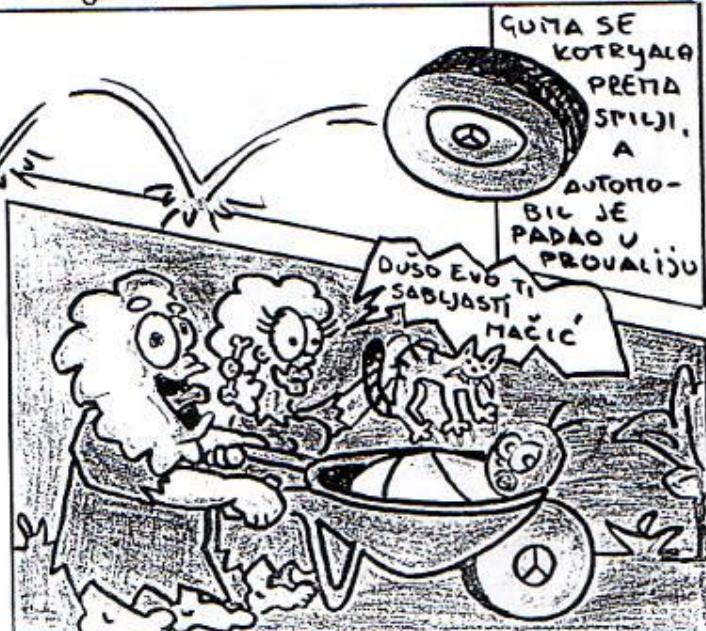
DAN PROLAZI MIRNO, ŽENE
ČISTE SPILJE, DJECA SE
IGRAJU SA SABLJASTIM TIGROVIMA

KAMENOGLAVCI MISU
ZNALI DA IM JE POVIŠE
SPILJE AUTOCESTA.
DOGUĐILA JE NESREĆA...

GUMA SE
KOTRYALA
PRETA
SPILJI,
A
AUTOMO-
BIL JE
PADAO U
PROVALIĆU

Super je!

(BAREM TO TVRDE PRVAŠI)

Branka Punda (1. b) razgovarala je s nekolicinom "prvaša" na temu: *Kako ste se snašli u novoj školi?*

I evo kakve je odgovore dobila:

Nikolina: *Super sam se snašla i to je ono što sam očekivala.*

Daniel: *Super! Zaljublja sam se na prvi pogled u ovu ustanovu (?).*

Dajana: *Pa snašla sam se i škola je super!*

Kristijan: *Ludilo sam se snašao. Ima mnogo cura. Lud sam u ovoj školi, uvijek nešto radim, uvijek sam aktivan...*

Petra: *Škola je živa ludnica...*

Marija: *Škola je ludilo, super sam se snašla! A i 'ko ne bi?*

Mia 1: *Škola je super, baš kako sam i očekivala. Nisam se još skroz prilagodila. Moram postati malo luda (?).*

Mia 2: *Na početku sam se snašla... onako. Sad je ludilo. Škola je zakon!!! Ne znam što bih još rekla...*

Jase: *Snašla sam se dobro... Otpriklike je to - to!*

Maša: *Super! Budući da ja ovu školu već znam (brat mi je išao u ovu školu), nije mi teško. Samo je jedna mama – nastavnici!*

Milena Sladojević, 3. r. grafike

SLIČICE

More...

Jedna kap, tisuće kapi oko mene se - smije, smije ...

Preplanulo nebo,
plivaju galebovi -
sunce na zalasku.
Vesna Dužević, 2.r. dizajna odjeće

Split

Ja san grad:
narkomani me bodu -
dica me liču.

Ivan Milas, 1. a.

Motika zemju tuče,
kamenja se dižu;
ispod nji - stine ...
Tomislav Ćubelić, 2.r. kiparstva

Svilena noć,
mjesec na plaži; crvena
daljina ... Vatra odlazi.
Ana Jovanović, 2.r. slikarstva

More se pjeni
kroz noć. Tišinu nose
zvijezde i nebo.
Tomislav Ćubelić, 2.r. kiparstva

Domovina

U srcu moma,
na plećima predaka -
u ruci djeteta.
Jelena Zdravković, 2.r. dizajna odjeće

Mate Siriščević, Alma Hodžić i Branka Punda (svi iz 1. b)

Zašto naša škola ne bi birala film stoljeća? Da, zašto ne?! Anketu je ispunilo 82 ispitanika (profesora i učenika). Oni su od ponudenih stotinu filmova trebali odabrati svojih deset. Među ponudenima filmovima nastojali smo pokriti sve žanrove, od komedije preko crtića do spektakla. I evo kakvi su rezultati:

1. Pakleni šund, 34 glasa
2. Sedam, 29 glasa
3. Ptice, 27 glasova
4. Kosa, 24 glasa
5. Kad jaganci utihnu, Kum I, Psycho, Schindlerova lista, svi s 22 glasa
6. Let iznad kukavičnjeg gnijezda, 21 glas
7. Peti element, 20 glasova
8. Legenda o jeseni, 17 glasova
9. Bogovi su pali na tjeme, 16 glasova
10. Titanic, 15 glasova

Mate Siriščević, 1. b, rekao nam je nekoliko informacija o "Paklenom šundu"

U filmu glavnu ulogu igra John Travolta. On je glumac sposoban za

nevjerljivne promjene i uživljavanje u uloge.

Osim njega, u ovom pomalo kulnom filmu, zapaženu ulogu ostvario je i Samuel L. Jackson koji je do tada glumio u sporednim i malim ulogama. A onda mu je Q. Tarantino ponudio ulogu u svom filmu i uzdigao ga među filmske zvijezde.

Međutim, ne smijemo zaboraviti Brucea Willisa, danas jednog od najtraženih glumaca za akcijske filmove koji uvijek u svoje uloge unosi dozu humora.

Radnja filma "Paklenog šunda" je jednostavna, a situacije i karakteri uobičajeni za današnje filmove: plaćene ubojice, pljačkaši, djevojka koja se dosaduje i igra sa smrću, utrke za gangsterima, osvete, alkohol, trgovina drogom...

Film je proglašen najboljim filmom 1994. u Canesu.

1995. imao je šest nominacija za nagradu Oskar, a i dobio je jednoga.

Nagradu Globus režiser Tarantino je osvojio za scenarij.

"ćemo se oko pet sati!" Pogledam na sat: točno dva. Pa i nisam baš pretjerano dugo spavala!

Tromo se dovućem do kuhinje u nadi da će naći nešto zanimljivo. Imala sam sreće jer sam našla čokoladni puding. Dvosjed je bio idealno mjesto za ukopavanje. Poslije dvosatnog "šopanja" lošim televizijskim programom osjećala sam se kao da me pregazio vlak bez velikih specijalnih efekata.

Sljedeći sat spor je prolazio. I dalje sam bila na dvosjedu, bez ikakvih bezrazložnih i uzaludnih pomicanja osim ispijanja posljednjih kapi soka. Glavom su mi zujale čudne, pesimistične misli jer u razmišljanju o učenju ne može biti nimalo optimizma. Te glupe misli iznenada prekine spasonosno zvono. Ali u sekundi sam shvatila da u njegovom zvuku nema za me spasa, a želja da otvorim vrata u trenu se izgubila. Primjetila sam da je upravo prošlo pet sati i da se to vraćaju oni s poruke. Imaju oni ključ, neka se malo potruđe. Sljedećih nekoliko sati neće mi biti baš zabavno jer znam da će me "podsetiti" da moram uraditi domaći uradak. To će biti jedino što ću danas raditi - naravno, ponovno protiv svoje volje.

Anita Dajak, 3. r. slikarstva

Kad ništa ne radim

Bezobzirno sunce prodire kroz kapke i svojim ubojitim laserskim zrakama šteti ponajviše meni; nije pravedno nekoga buditi protiv njegove volje, bez ikakvog upozorenja. Gotovo da sam oslijepljela; izgleda da ću morati spavati sa sunčanim naočalama. Sa snom je bilo gotovo - ako se besmislena zbrkanost može nazvati snom.

"Mama, koliko je sati?!", zaderem se iz dubine duše da bih naglasila svoju želju za istinom, ma koliko ona bila okrutna. I taj i svi moji budući pokušaji da dobijem neki odgovor ostali su uzaludni. Kao da se dogodilo nešto važno bez moga znanja, na primjer posjet masovnog ubojice koji je pobio cijelu zgradu, a mene zaboravio.

Zaključim da je nešto neizbjježno: morat ću napraviti mali korak za čovjeka, a veliki za čovječanstvo. Uspješno sam ustala iz kreveta, bez većih komplikacija dodirnula nogama pod. Oprezno se krećem stanom obazirući se lijevo i desno - nigdje nikoga. Na stolu ugledam poruku: "Vratit

Što je za mene umjetnost?

Haikue učenika prvih razreda

odabrala prof. Marica Butina

Umjetnost je drukčiji pogled na ono što nas okružuje, nove oči za svijet ispunjen maštom i kreativnošću, svijet koji tim očima svatko doživljava drugačije i sam ga umjetnošću stvara.

Lucija Dešković, 1. a

Za mene je umjetnost vrsta života.

Ivan Milas, 1. a

Umjetnost je nešto što radimo isključivo za sebe i za svoje zadovoljstvo. Za mene je to jedan način opuštanja duše.

Niko Barbić, 1. a

Za mene je umjetnost poseban vid ljudske mašte, nečega nestvarnoga što čovjek svojom maštom iskaže na neki način.

Zoran Džimbeg, 1. a

Umjetnost je način izražavanja misli, osjećaja, osobnosti i karaktera pojedinca. Za mene je to smisao života.

Dora Hajdić, 1. a

Za mene je umjetnost drugačije shvaćanje ljudi, događaja, okoline, općenito života. Originalnost i posebnost.

Vedrana Bonačić, 1. a

Umjetnost je dio ljudske kulture koja smiruje dušu i opušta.

Lovorka Radun, 1. a

Za mene je umjetnost stvaranje iluzije koja potiče različite emocije.

Melita Tudor, 1. a

Umjetnost je iskazivanje svojih misli kroz svoju nadarenost, svojim stilom.

Mia Roknić, 1. a

Za mene je umjetnost šaren gradić u kojem je Van Gogh samo tužni prolaznik.

Margita Komenda, 1. a

Umjetnost je iskustvo uma.

Mate Širišević, 1. b

Za mene je umjetnost šarena pustolovina.

Emil Trutanić, 1. b

Umjetnost je dar, sposobnost da nam njome drugi dočaravaju sve što neki sami ne mogu.

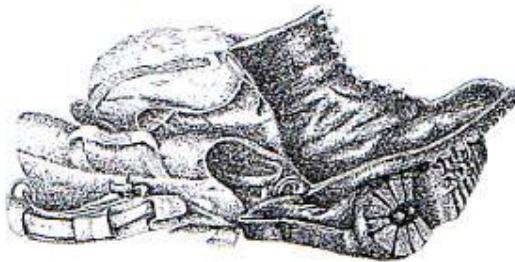
Mia Roso, 1. b

Za mene je umjetnost stvaranje nečega što je tajanstvena iluzija u kojoj se drugi moraju pronaći.

Petra Sovuljić, 1. b

Umjetnost je sposobnost pretvaranja misli u djelo.

Irena Mihić, 1. b

Ivan Listić, 3. r. slikarstva

Umjetnost je za mene ovisnost o opuštanju.

Jelena Lijić, 1. b

Za mene je umjetnost cvijetna livada u mojem kistu.

Ana-Marija Trevižan, 1. b

Umjetnost je za mene niz boja koje čekaju u redu da ih ja istaknem.

Jelena Žure, 1. b

Za mene je umjetnost noć u danu, riba u ptici ... I sve što u stvarnosti nije moguće, u mojoj je umjetnosti stvarno.

Amalka - Maša Palčok, 1. a

Za mene je umjetnost poseban svijet u kojem sama biram raspoloženje i bježim od stvarnosti.

Branka Punda, 1. b

Ja sam umjetnost.

Tina Todorović, 1. a

... ma, nemam pojma!

Ružica Mardešić, 1. a

VIJESTI U I OKO ŠKOLE

IZLOŽBA - Grafički radovi na temu "ex libris" koje su radili prošlogodišnji maturanti pod mentorstvom prof. Nikole Skokandića, bili su izloženi u splitskoj Četvrtoj gimnaziji. Izložba je organizirana povodom manifestacije Mjeseca knjige, a na inicijativu profesorica Tihane Pleić i Vanje Škrobica.

NOVI ODJEL - U ovoj je školskoj godini (konačno!) krenuo novi odjel. Službeno se zove "dizajn odjeće". Učenicama i njihovim profesorima želimo uspjeh!

DANI FRANCUSKE KULTURE - U okviru Dana francuske kulture u Splitu naš učenik Mario Leko (4. r. industrijskog dizajna) govorio je stihove francuskih pjesnika.

ŠKOLA GOVORNIŠTVA - Profesorica hrvatskog jezika Kristina Krmic i učenica Dina Jakšić, 2. r. slikarstva, provele su nekoliko dana na Bjelolasici u školi govorništva.

DOPLATNA MARKICA ZA BORBU PROTIV NARKOMANIJE - Liga za borbu protiv narkomanije i udruga MIRTA odabrale su rad Rafaele Dražić, 4. r. grafike za doplatnu markicu.

I U MOM GRADU VUKOVAR SVIJETLI - Učenici naše škole uključili su se u navedenu manifestaciju paljenjem svjeća u Vukovarskoj ulici.

PLAKAT ZA MEDUNARODNI DAN BORBE PROTIV ZLOUPORABE DROGA - Liga za borbu protiv ovisnosti naše županije i Liga za borbu protiv narkomanije odabrale su rješenje Damira Benutića iz 4. r. fotografije za promidžbeni plakat u okviru Međunarodnog dana borbe protiv zlouporabe droga i nezakonitog prometa drogama (26. lipnja). Damir je plakat radio pod mentorstvom prof. Svjetlane Paligorić Miše.

PROMICANJE SVJETSKE BAŠTINE - UNESCO je izdao Priručnik za nastavnike pod naslovom Svjetska baština u rukama mlađih. Promocija je bila u Japanu na Drugom međunarodnom forumu *Mladi i svjetska baština*. Urednice priručnika su Elisabeth Khawajkie, Breda Pavlić i Sarah Titchen, a članice autorskog tima su još Ingunn Kvisteroy (Norveška), Peter Stone (Velika Britanija), Anna Marynov (Bugarska), Rob Roney (Novi Zeland) i Jasenka Splivalo (Hrvatska).

PLAKAT ZA BORBU PROTIV ALKOHOLIZMA - Zavod za bolesti ovisnosti u Sv. Koji odabrao je plakat učenika Vice Perkovića za Mjesec borbe protiv alkoholizma i drugih ovisnosti (15. studeni - 15. prosinac). Vice Perković je učenik 4. r. fotografije, a plakat je radio pod mentorstvom prof. Svjetlane Paligorić Miše.

SEMINAR U SPLITU ZA ŠKOLSKE KNJIŽNIČARE - Početkom listopada Ministarstvo prosvjete organiziralo je seminar za školske knjižničare u Splitu. Na seminaru je prikazan video zapis o našoj knjižnici čiji su autori bivši učenici Mate Tomičić i Raul Brzić.

NOVA SURADNJA S GRADSKIM KAZALIŠTEM MLAĐIH - Studio za mladež Gradske kazališta mlađih radi predstavu "San ivanske noći" Williama Shakespearea. U glumačkoj ekipi, koja radi pod stručnom rukom Gorana Golovka, sudjeluju i naši učenici: Ana Rebić (4. r. industrijskog dizajna), Ljubo Mateljan (3. r. grafike) i Mario Leko (4. r. industrijskog dizajna).

IZLOŽBA UČENIČKIH PLAKATA U GKM - Na dan premijere predstave *Dramskog studija za mladež "San ivanske noći"* otvorena je i izložba najuspješnijih plakata koje su za GKM radili učenici naše škole. Tako je publika mogla vidjeti rade: Damir Benutić (4. r. fotografije), Vukice Dimitrijević (4. r. fotografije), Petre Malbašić (3. r. fotografije), Rafaële Dražić (4. r. grafike), Jadanke Kljajić (3. r. fotografije), Lucije Skoprc (4. r. fotografije), Tihane Mandušić (4. r. fotografije), Maje Zemunik (4. r. fotografije), Emine Memić (4. r. fotografije) i "pobjednički" plakat Ane Katurić (4. r. grafike).

DANI SPLITSKIH KNJIŽNICA - Krajem studenog u Multimedijalnom centru Društvo knjižničara, Sveučilišna knjižnica i Matična

služba organizirali su Dane splitskih knjižnica. Na prigodnoj izložbi predstavila se i naša škola dokumentarcima (autori su bivši i sadašnji učenici Mate Tomičić, Raul Brzić, Raško Bajraktarević, Vice Perković i Mila Šaškor) i snimkom dramskih predstava.

NATJECANJE ZA JAPAN – *International Continuous Education Center* iz Japan raspisao je natječaj za mlade umjetnike u slikanju (slobodna tema) i grafičkom dizajnu (tema: Čovjek i njegov prirodni okoliš). U natječaju su se uključile Rafaela Dražić (4. r. grafike) i Ana Katurić (4. r. grafike). Rafaela je poslala tri, a Ana dva rada. Sretno!

DANI KRUHA 1999. – Ove godine državna manifestacija Dani kruha održala se u Krašiću. Tamo su nas predstavile Katarina Marović i Ana Kadić (obje iz 3. r. slikarstva) i prof. Vanja Rogošić Ojdanić.

OSLIKAVANJE DVORIŠTA U DJEČJEM VRTIĆU SMOKVICA -Učenici iz trećeg slikarstva oslikali su i razveselili djecu iz dječjeg vrtića na Kamenu. Učenicima je bio voditelj prof. Marko Amižić

NAJAVLJUJEMO

NATJECANJE UČENIKA SREDNJIH ŠKOLA - Od ove godine će nekadašnja smotra stvaralaštva učenika umjetničkih škola prerasti u natječanje. Napominjemo da smo mi domaćini ovom natjecanju u travnju 2000.

ARTISTI U NOVOJ PREDSTAVI – Članovi dramske družine: Iva Sindik (3. r. grafike), Maja Novaković (4. r. slikarstva), Sunčica Fradelić (4. r. slikarstva), Daša Vrdoljak (4. r. kiparstva), Mia Roknić (1. a), Lovorka Radun (1. a) i Ljubo Mateljan (3. r. grafike) rade predstavu pod naslovom **TOČKA ZAREZ**. Scenarij, kostime, glazbu odabrao je Mario Leko (4. r. industrijskog dizajna), a on je ujedno i redatelj predstave.

MOGUĆA SURADNJA S UČENICIMA IZ NORVEŠKE - Škola za glumu i ples iz norveškog grada Inderoyna ponudila nam je suradnju. Ouševljeni radom naše dramske skupne, predložili su zajednički projekt.

OSLIKAVANJE MURALA U ŠKOLI - Prof. Alica Monas zajedno sa slikarima maturantima radi na oslikavanju murala na prvom katu školske zgrade. Tema je: "Posljednja večera".

ŠKOLSKA GALERIJA - Pored stalne postave slika i skulptura koje su našoj školi darovali eminentni umjetnici prije nekoliko godina i koje se čuvaju u školskoj knjižnici, sve je spremno da u našoj školi profunkcionira još jedna galerija. Prema riječima ravnatelja Mladena Bilankova i voditelja galerije akad. kipara i profesora u kiparskom odjelu Paska Čule ova će galerija biti otvorena za sva učenička predstavljanja (skupna i pojedinačna). Osim toga, prema programu galerije, ovdje ćemo ugostiti i brojne druge priznate umjetnike. Na kraju krajeva, to ne bi bilo ništa novo. Sličnu galeriju već ima zagrebačka umjetnička škola. Osim toga, vrijedi podsjetiti da je Kamilo Tončić, utemeljitelj naše škole, osnovao i splitski Etnografski muzej i Galeriju umjetnina. Obje ove kulturne institucije dugo su godinama živjele u "simbiozi" i pod istim krovom s našom školom. Zato, tko zna?! Možda i ova sadašnja školska galerija jednom "maturira" postane samostalna nova galerija.

PTICA
izmedu crnih
bijela
zaređenih ogledala zaređeno
često su joj u
naboru nisu mogući
mocvari, a kada
nemaju temu nista ušila. I da ih
izmedu sive, iz grle
uviljeni gusi
enteško, bolesno. Odsutna žurka u nebo.